

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXIX. leto • 2019

1/2

*... eden je
vaš Učitelj,
vi vsi pa ste
bratje.*

Mt 23,8

Kazalo

- 4 Duhovni pogledi
- 8 Papež Frančišek Frančiškovicim
- 10 Svetopisemske ikone
- 12 Luč svete Klare
- 14 Pogovor
- 19 Brezmadežna
- 22 Biseri molitve
- 24 Frančiškov svetni red
- 26 Med minoriti
- 33 Otroci med nami
- 35 Reportaža
- 41 Utrip življenja
- 43 Iz Frančiškovih revij
- 44 Obvestila

Naslovnica: *Vsebinska te številke je bratstvo. Bratov in sester si ne izberemo sami, ampak so nam dani. V družini in v drugih skupnostih. Če želimo z njimi živeti v medsebojni ljubezni, moramo imeti Nekoga, v katerega se lahko ozremo, ko ne moremo gledati drug drugega. To je tisti, ki prihaja »po priskrbenem usmiljenju našega Boga, zaradi katerega nas bo obiskalo vzhajajoče sonce ...« (Lk 1,78)*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin

Gašparič, p. Igor Salmič, prov. minister, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, Eva Strajnar, p. Janez Šamperl, p. Damjan Tikvič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, prov. minister

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Barbara Šešek, Doroteja Emeršič,

Anton Horvat, p. Andrej Sotler, arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Slovenski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

“Eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje.” (Mt 23,8)

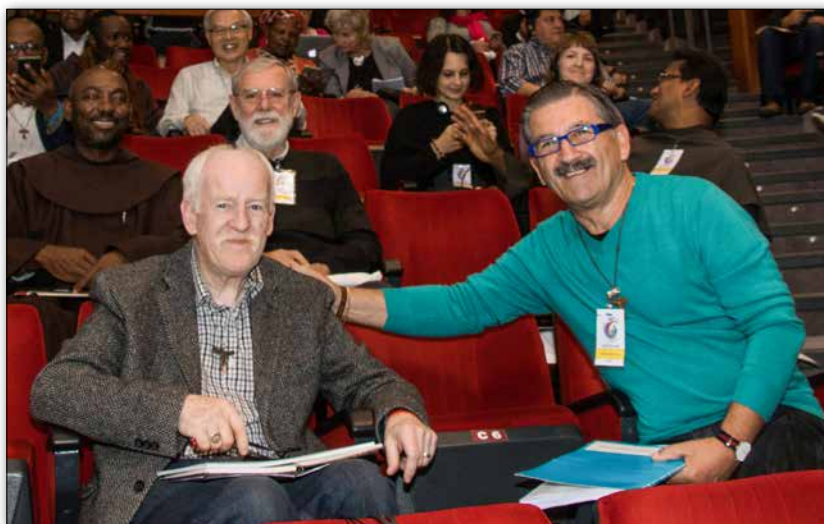
Večkrat se sprašujem, ali se resnično zavedam, kaj pomeni biti nekomu brat. Kaj pomeni živeti v bratstvu?

Sveti Frančišek se je v polnosti zavedal pomena teh Jezusovih besed, zapisanih v Matejevem evangeliju, sicer namenjenih farizejem. Zato je ob koncu svojega življenja hvaležno dejal: “Gospod pa mi je dal brate.”

Prvi red, ki ga je ustanovil, je bil red manjših bratov, drugi je bil red manjših sester klaris, tretji pa skupnost sester in bratov. Tudi mi, Frančiškovi, in vsi kristjani smo bratje in sestre, ki živimo v eni Kristusovi družini, Cerkvi! Duhovniki nas pri vsaki sveti maši nagovorijo z besedami: “Drage sestre in bratje” ter nas opominjajo, da smo resnično skupnost bratov in sester, da smo občestvo, ena družina, ki ima enega Učitelja ljubezni: Jezusa Kristusa!

Mnogokrat v svojem življenju sem doživel lepoto druženja bratov in sester. Imam sestro, brata, bratrance ter mnogo drugih sorodnikov in veselim se vsakega srečanja z njimi. Imam tudi sestre in brate v Frančiškovem svetnem redu, med katerimi čutim pristno medsebojno ljubezen in povezanost ter sem zanje Bogu hvaležen. Vendar ni dovolj le to, da čutim, kako prijetno in lepo je, kadar smo skupaj. Marsikdaj je namreč prav nasprotno in je življenje v bratstvu zahtevno in naporno.

Sestre in bratje smo drug drugeму Božji dar. Prav zato ne smem

pozabiti, da mi niso podarjeni brez razloga in se moram za ta Božji dar truditi ali morda celo žrtvovati! Ob meni so z vsemi svojimi dobrimi in manj dobrimi lastnostmi, morda s težavami, boleznijo in trpljenjem. In tudi jaz sem z njimi s svojimi talenti in slabostmi. Drug ob drugem smo, ker imamo vsi enake potrebe in isto hrepenenje!

Vsi si prizadevamo za Božje kraljestvo! Tudi že na tem svetu! In kadar v bratstvu živimo v ljubezni med seboj, lahko rečem, da že doživljamo del tega Nebeškega kraljestva.

Žal nas od tega kraljestva oddaljujejo naše slabosti, napake in grehi. To velja za vso človeško zgodovino od Kajna do današnjih dni. Kajново vprašanje Bogu: “Sem mar jaz varuh svojega brata?” (Mz 1,9) ne more upravičiti zločina, ki ga je storil. Njegova greha sta zavist in egoizem, ki sta tudi naša največja sovražnika v prizadevanju za življenje v bratstvu! Človeška, morda celo nezavedna, težnja po tem, da bi bili prvi in glavni, nam preprečuje, da bi se zavedali neskončnosti Božje ljubezni in dejstva, da smo je vsi deležni v enaki meri. Le od mene samega je odvisno, koliko te ljubezni sem pripravljen sprejeti. Besede “Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte” (Mt 10,8) veljajo tudi za ljubezen. Kolikor bomo ljubili, toliko bomo prejeli Božje milosti in blagoslova.

Učitelj Jezus nas opominja: “Po tem bodo spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen” (Jn 13,35).

Kot vsega v življenju se moramo učiti tudi življenja v bratstvu! Ni vedno lahko, ker celo apostolom ni bilo. Imamo pa Učitelja in njegovo živo besedo, zapisano v evangelijih. To še posebno za nas, Frančiškove sestre in brate, ki smo obljubili, da bomo živeli po evangeliju našega Gospoda. Neprenehoma si moramo prizadevati za to, da bodo naša bratstva resnično skupnosti, v katerih bodo prevladovali ljubezen in dobrot, ponižnost in potrpežljivost ter kjer ne bo prostora za nestrpnost in zavist.

Naj nas v prizadevanju za pravo bratstvo vodi in podpira Sveti Duh ter priprošnja naše nebeške Matere.

Mirko Potočnik

Verovati v bratstvo pomeni verovati v ljubezen

P. Marjan Čuden

Bratstvo je bistveno za človeka, saj smo bitja odnosov. »Ker imate enega samega Očeta, ki je Bog, ste vi vsi bratje« (prim. Mt 23,8–9). Temelj bratstva je v Božjem očetovstvu. Ne govorim o nekem splošnem očetovstvu, ampak o izredno konkretni osebnosti ljubezni Boga do slehernega človeka (prim. Mt 6,25–30). Moliti moramo k tistemu, ki nas je ustvaril, ki nam je dal življenje; ki je temelj našega bratstva. Oče je tisti, ki nas spremlja na naši poti, pozna vse naše življenje. Ne molimo, Oče moj, ampak, Oče naš. Nisem edinec, nihče med nami ni. In če ne morem biti brat, bom zelo težko postal sin tega Očeta, kajti on je Oče vseh. Zagotovo je moj, ampak je tudi Oče drugih, mojih bratov. In če nisem v miru s svojimi brati, mu ne morem reči Oče. Molitev k Očetu nas uči biti bratje med seboj.

V Kristusu je drugi sprejet in ljubljene kot sin Boga, kot brat, ne kot tujec, še manj kot tekmeč ali celo sovražnik. V Božji družini, kjer smo vsi sinovi istega Očeta, in ker smo vcepljeni na Kristusa, ni manj pomembnih življenj.

Bratska ljubezen predpostavlja, da svojega bližnjega ljubimo ne le kot človeško bitje z njegovimi pravicami in enakostjo z vsakim drugim, ampak kot živo podobo Boga Očeta, odrešeno s krvjo Jezusa Kristusa. Pristen duh bratstva premaguje sebičnost in podarja življenje v soglasju.

Bratstvo je potrebno vedno znova odkrivati, ljubiti, izkušati in zanj pričevati. Božja ljubezen nas usposablja, da ga sprejmemo in v polnosti živimo. Kristus je prišel na

svet, da nam prinese Božjo milost, to je možnost, da smo deležni njegovega življenja. Posledica tega je tkanje bratskih odnosov, zaznamovanih z darovanjem, v skladu s širino in globino Božje ljubezni, ki se ponuja človeštvu v naročilu: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj; kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste imeli ljubezen med seboj« (Jn 13,34–35). To je vesela novica, ki od manjšega brata zahteva korak naprej, nenehno vajo v življenju za druge, poslušaj-

nje trpljenja in hojo po poti tiste ljubezni, ki se zna zastojno razdajati v dobro bratov.

Kaj torej pomeni, da smo bratje? Pomeni, da namesto zlohotnosti postavimo nedolžnost, namesto moči ljubezen, namesto napuha ponižnost, namesto ugleda služenje. Zajetno delo torej. Pristno bratstvo ni zaznamovano s površnim, plehkim kramljanjem, ampak z iskrenimi in odkritosrčnimi pogovori, v katerih pridejo na dan tudi neprijetne reči. Bratska skupnost nima nobene zveze s tem, koliko si med seboj ustrezamo. Osnova skupnosti je naš odnos do Boga: mi smo družina.

Bratstvo je mnogo več kot zgolj to, da smo prijazni drug z drugim. Je skupno življenje. Zajema nesebično ljubezen, odkrit pogovor, služenje, požrtvovalno dajanje, sočutje in vse druge evangeljske svete, ki se nanašajo drug na drugega. Duša bratstva je edinost. Če jo uničimo, Kristusovemu telesu iztrgamo srce. Prav edinosti je Jezus v svojih najbolj mučnih urah posvetil vse svoje misli. Bratstvo in edinost sta dve besedi, ki pomenita skoraj enako.

Bratstvo ni oskrbovalno, kulturno ali politično združenje, ampak je živi del Kristusovega telesa, ki hodi in deluje v zgodovini. Duh edinosti naj nam pomaga, da bomo deli telesa Cerkve, vedno tesno združeni s Kristusom; naj nam pomaga, da ne bomo s sterilnim bratstvom povzročali bolečine Cerkvi in drug drugemu; naj nam pomaga, da bomo povezani drug z drugim z eno močjo, to je močjo ljubezni, ki jo Sveti Duh izliva v naša srca.

Gospod, kako me vsi utrujajo.
 Kako me utrujajo tisti, ki si mi jih dal za brate!
 Moji bratje ... Niso vsi prijetni.
 Povrh vsega pa so še vsak po svoje narejeni.
 To je najtežje sprejeti.
 Različni, vsak drugačen;
 in vsak prinaša nekaj posebnega, nekaj lastnega,
 kar me moti.
 Vsak ima nekaj čisto svojskega,
 kar bi bilo treba razumeti.
 Pa me ni vedno volja, Gospod. Utrudljivo je.

Vsakogar bi moral po svoje ljubiti,
 pustiti, da pride v moje srce takšen, kakršen je.
 Tudi če se mi to zdi naporno, zoprno, nemogoče.
 Oh, kako naporno je ljubiti svoje brate, Gospod!
 Včasih me strašno ima,
 da bi se zaprl v krog intimnih prijateljev,

ki jih takoj razumem,
 ki jih poznam tako dobro,
 da me njihova družba vedno ogreva
 s prijazno toploto,
 mi vliva vedno isti prijeten mir.
 Pa so tukaj vsi drugi – oh, koliko me stane,
 da jih sprejemem, Gospod!

Gospod, daj,
 da nikdar ne zaprem svojega srca za brate.
 Daj, da nikoli ne porečem: „Ne razumem vas,“
 da se ne zaprem v svoj urejeni svet,
 v katerem ni prostora zanje.
 Daj, da nikdar na nikogar ne obesim oznake.
 Gospod, pomagaj mi, da svojih bratov
 ne bom klasificiral
 in da bom na obrazu slehernega izmed njih
 videl tvoj obraz.

Bratstvo in bratski odnosi

P. Martin Kmetec

Vsi ljudje smo sinovi in hčere istega Očeta. Jezus pravi: *„Eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje. /.../ Eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih“* (Mt 23,8). Na podlagi teh evangeljskih besed je Frančišek utemeljil svojo idejo bratstva kot temeljni evangeljski odnos med osebami, ki se uresničuje v Frančiškovi karizmi in dobiva konkretno obliko v življenju Frančiškovih bratov, redovnikov ali sester redovnic in tretjega reda.

Največja nevarnost v medčloveškem odnosu

Nasilje je bilo navzoče v vseh obdobjih človeške zgodovine, posebej pa se nas dotika, ko gledamo trpljenje ljudi zaradi vojnih grozot. Osnova, temelj bratstva je to, da smo ustvarjeni po Božji podobi. Sveti Frančišek pravi v 5. opominu: *„Pomisli, o človek, s kakšno odliko te je obdaril Gospod Bog, ko te je ustvaril in oblikoval po podobi svojega ljubljenega Sina glede telesa in po podobnosti glede duha“* (FOPom, 5). Biti ustvarjen po Božji podobi pomeni najgloblje dostojanstvo, ki ga ima vsak človek, pomeni njegov smisel, večnost in lepoto.

Abel in Kajn sta brata po krvi, imata isti izvor v Bogu – sta v notranjem občestvu med seboj in z Bogom vse dotlej, dokler Kajn ne ubije Abela: *„Gospod je rekel Kajnu: »Zakaj se jeziš in zakaj ti je upadel obraz? Ali ga ne boš vzdignil, če delaš dobro? Če pa ne delaš dobro, greh prežnate pri vratih, njegovo poželenje se obrača proti tebi, a ti mu gospoduj!«* Tedaj je Kajn rekel svojemu bratu Abelu: *»Pojdiva ven!«* Ko pa sta bila na polju, se je Kajn vzdignil proti svojemu bratu Abelu in ga ubil.“ (1 Mojz 4,6–8). Preden Kajn ubije brata, ga povabi ven: ven iz

območja Božje ljubezni, kajti greh se zgodi, ko odmislimo navzočnost Boga, ko pozabimo nanj in z njim nismo več v občestvu. Zunaj občestva z Bogom kot izvorom bivanja in življenja se zgodi bratomor. Ko se Juda Iškarijot dokončno odloči, da izda Jezusa, zapusti skupnost zadnje večerje – torej občestvo, v katerem se je razkrila Božja ljubezen. Kako žalostno opisuje evangelist Janez ta tragični dogodek: "Ko je torej vzel tisti grižljaj, je šel takoj ven; bila pa je noč (Jn 13, 30). Največja nevarnost za človeka je prekiniti vez s človekom, ki ni le krvna, pač pa je veliko globlja, in se nanaša na človeško dostojanstvo; vez, ki je zaznamovana od Boga in njegove ljubezni.

Volja po moči

Priča smo diktaturam in nasilju, kjer si ljudje, ki jim je uspelo priti do pomembnih položajev, prilaščajo vsakršno oblast. Velikokrat so ti ljudje psihopati in neuravnovešeni, kar je velika skrivnost družbenih procesov. Tako se dogaja skrajno izkoriščanje človeka, ki mnogokrat temelji na človeški neumnosti, plitvosti razmišljanja in ničevi koristi. Pomislimo, kako se je mogel razširiti nacizem, kako so se mogli toliki ljudje v krščanskem okolju Evrope vdati komunistični ideologiji, ki ni poznala usmiljenja do svojih nasprotnikov. Vse diktature so temeljile na izničenju človeškega dostojanstva; koliko ljudi izgubi življenje zaradi državljskih vojn, pa tudi zaradi splošnega nasilja, ki ga povzroča volja po moči v srcih ljudi. Človek vede ali nevede postaja sredstvo za doseganje sebičnih osebnih ciljev. Protistrup je odpovedati se zlu lastne volje, kakor pravi sv. Frančišek v 2. opominu (Prim. FOpom 2), torej sprejeti Božjo voljo v odnosu do življenja in vsakega človeka.

Pripadnost in odvisnost

Vsak človek je v določenem smislu in v določeni meri odvisen. Odvisni smo od povezanosti z naravo, ker drugače ne bi mogli živeti; to je naša biološka odvisnost; odvisni smo od svojih bližnjih – psihološka odvisnost; odvisni smo od družbenega okolja – družbena odvisnost. Odvisni smo tudi od modelov obnašanja, ki smo jih prejeli v dediščino. Potrebno je priznati svojo odvisnost, saj vemo, da ne moremo biti popolnoma neodvisni. Adam in Eva se imata s svojim dejanjem za neodvisna, vendar si lažeta in si delata utvaro. Tukaj pa se postavi vprašanje: od česa naj bom odvisen, da mi bo odvisnost v rast in zveščanje? Odklonitev vsake odvisnosti je skrajnost, v kateri se človek odpove odgovornosti do bližnjega, bližnjemu in Bogu. Odgovornost je absolutna zahteva človeškega življenja. Gre za vprašanje poslušnosti bližnjemu, ki ima svoj temelj v ponižnosti. V veri želim biti odvisen od Stvarnika in Odrešenika, v odnosu do bližnjih pa moram sprejeti pogoje in nujnost, da se bom trudil uresničevati Božjo voljo. Jezus nas vabi, da bi sprejeli pravila bratskega evangeljskega odnosa

do bližnjega v vsaki konkretni situaciji. V Frančiškovem bratstvu sprejemamo odvisnost od pogojev, ki jih nalaga resnična ljubezen do bližnjega. To ni lahko, pa vendar se za to trudimo.

Frančiškovo pojmovanje bratstva

Frančišek se v Oporoki, ki je nastala malo pred njegovo smrtjo, spominja, da je bilo vse v njegovem življenju dar Božje milosti.

- "Gospod je dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro" (FOp 1).
- "Gospod mi je dal tako vero v cerkvah, da sem takole proprosto molil in govoril" (FOp4). To je torej uvod v molitev, ki jo najdemo v Oporoki.
- "Ko mi je Gospod dal brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija" (FOp 14). Razodetje evangelija in bratska skupnost oziroma notranja vsebina in sporočilo bratstva sta med seboj nerazdružljivo povezana.
- "Gospod mi je razodel pozdrav, ki naj ga izrekamo: 'Gospod naj ti da mir'. (Lk 10,5–6)" (FOp 23). Mir je eshatološka resničnost, ki jo Jezusovi učenci označajo zato, da bi se uresničila na zemlji.

Gospod je Frančišku razodel pravo pot, mu razodel molitev, mu dal brate; to je bil Gospodov dar, ki mu je omogočil izpolniti Božji načrt. Gospod mu je razodel življenje po evangeliju in mu naročil, naj prinaša ljudem mir; torej je živeti in oznanjati bratske odnose božja milost in poklic. Gospod je tisti, ki Frančišku razodene, da je bratstvo živi izraz Božjega kraljestva, kot ga pojmuje evangelij. Torej je Frančišek pojmoval bratstvo v luči vere in ga je mogoče uresničevati le v veri.

V 23. poglavju Nepotrjenega pravila (prim. št. 7) Frančišek našteje vse tedanje družbene skupine, sloje, redove in službe ter jih v imenu svojih bratov poziva k življenju po veri in k spokornosti: "Mi vsi manjši bratje, nekoristni hlapci, ponižno prosimo in rotimo vse, ki v sveti katoliški in apostolski Cerкви hočejo služiti Gospodu Bogu, /.../ da bi vsi mi vztrajali v pravi veri in spokornosti /.../" (FNPVod 7). Zanimivo je, da Frančišek imenuje svoje brate "nekoristne hlapce", torej manjše brate vseh. Cilj bratstva je izražati slavo Bogu in se mu zahvaljevati za vse dobrote, predvsem pa "zaradi njega samega" (FNPVod, 13,1). Sporočilo bratstva je sprava z Bogom, cilj bratstva pa je doseči evangeljski mir, ki ga more dati samo Kristus.

Frančiškova Hvalnica stvarstva ima svoj navdih v dokončnem veselju in sreči stvarjenja, opeva Božjo dobroto, ki odseva v dobroti bivanja in izraža vesoljno harmonijo vseh prvin narave in živih bitij. Frančišek globoko v sebi čuti vesoljno bratstvo stvarjenja in

pripisuje ustvarjenim bitjem izraz brat – sestra. Vse stvarstvo vabi, da bi hvalilo Boga, da bi tako hvalnica vseh stvari postala simfonija, ki jo združuje zadnja polnost – Kristus. Cilj Frančiškovega bratstva je oznanjati spravo med ljudmi (Prim FSp 10) in hvaliti “njegovoga” Gospoda v ponižnosti in zavesti o zadnjem soočenju z minljivostjo in smrtjo (Prim. FSp 13–14).

Sporočilo bratstva

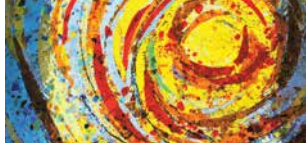
Biti brat, biti sestra – v okviru frančiškovega svetnega reda; v okviru enega od Frančiškovih redov, pomeni uresničevati zapoved ljubezni in blagrov; biti v Kristusu nosilec sočutja in miru. Kljub razklanosti sveta in kljub velikim težavam, s katerimi se danes srečuje človeštvo – tudi v odnosu do islama – smo poklicani, da bi vedno gojili pozitivno miselnost do vsakega poštenega, čeprav drugače mislečega človeka; jasno pa je, da ta pogled ne izključuje univerzalne pravičnosti, odgovornosti do sočloveka, ki je temelj zakonodaje, na kateri temelji zahodnoevropska civilizacija. Čeprav v politiki nimamo pomembne vloge kot nosilci oblasti oziroma vplivne osebnosti, pa moremo vendarle v vsakdanjem življenju sooblikovati javno mnenje, utemeljeno na evangeliju; zavedajoč se vse problematike in težav, ki jih naš čas prinaša.

Namen bratstva in njegova vsebina je občestvo – udejanjati živo Cerkev. Če bratstvo pojmuje kot izraz oziroma ikono življenja Svete trojice, ki je edinost večne ljubezni, potem je jasno tudi, da je namen bratstva sočutje in solidarnost z vsemi, ki trpijo. Ta solidarnost pa se uresničuje bodisi v molitvi bodisi v konkretni pomoči, odvisno od naših zmožnosti.

Sodobna družba je izgubila smisel za neposredni odnos, občestveno edinost in povezanost v skupnosti. Bratstvo ima misijonsko razsežnost prinašati Božje usmiljenje grešnim, bližino bolnim in z veselo preprostostjo vabiti ljudi k občestvu Cerkve. Frančiškovo bratstvo skupaj (z vsemi Frančiškovi redovi) je poklicano, da neguje dialog in dobre odnose z vsemi ljudmi, ne glede na pripadnost katerikoli religiji, rasi ali narodnosti. Na mednarodnem nivoju se to že dogaja v različnih pobudah, upajmo, da bo tudi v Sloveniji prispevek Frančiškovih bratov in sestra v tem smislu pomemben.

Vesoljno bratstvo

Danes se vse bolj postavlja vprašanje neenakosti v dostopu do osnovnih življenjskih dobrin, kot so npr. voda, hrana in zdravstveni pogoji. Pojavila se je prava 'manija' potovanja, ko ljudje porabijo ogromna sredstva za industrijo turizma, ki po drugi strani prinaša onesnaževanje narave, predvsem zraka; mnogi bogati narodi se ob svoji industriji ne sprašujejo o posledicah planetarnega ogrevanja, ki prizadeva predvsem revne in nerazvite predele sveta v obliki naravnih katastrof. Tu se pokaže življenjski odnos do matere narave, kakor ga opeva Frančišek v Hvalnici stvarstva, kjer najdemo tudi besede, posvečene spravi in miru med ljudmi (FSp 11). To pomeni, da je vesoljno bratstvo odnos do vsega, kar obstaja in nam je notranje, saj sega globoko v naš človečanski obstoj ter odklanja vsakršno nasilje; mogli bi trditi, da je bratstvo ena osrednjih vsebin Frančiškove duhovnosti.

Samozadostnost – individualizem ali bratstvo?

P. Milan Kos

Današnji družbeni sistemi, mediji in predvsem socialna omrežja (facebook, instagram, snapchat...) nas hočejo prepričati, da moramo biti na vseh področjih življenja samozadostni. Ta samozadostnost nas vodi v individualizem. Naše dojemanje človeka in sveta tako postaja večinoma popolnoma nerealno, neresnično in pričakovanja ter pritiski nemogoči. Nekateri se tega že zavedajo in v strahu opozarjajo na strašne posledice za človeka. V čem je rešitev? Poudarjanje bratstva, bi si upal trditi.

Papež Francišek je med avdienco februarja 2015 dejal: »'Brat' in, 'sestra' sta besedi, ki ju krščanstvo zelo ljubi. In zahvaljujoč družinski izkušnji sta besedi, ki ju razumejo vse kulture in vse dobe.«

Bratska vez ima v zgodovini Božjega ljudstva posebno mesto. Psalmist opeva njeno lepoto: »Glejte, kako je dobro in kako prijetno, če bratje prebivajo skupaj« (Ps 132,1). To je resnično, je povzel sveti oče, bratstvo je lepo. Kadar se bratski odnos razdre, kadar je uničen odnos med brati in sestrami, se odpre pot bolečim izkušnjam spora, izdajstva, sovraštva. Primer tega predstavlja svetopisemska pripoved o Kajnu in Abelu. Bog

Kajna po uboju vpraša: »Kje je tvoj brat Abel?« (1 Mz 4,9) To vprašanje Gospod še naprej ponavlja vsaki generaciji. In na žalost se v vsaki generaciji ponavlja tudi dramatičen Kajnov odgovor: »Ne vem. Sem mar jaz varuh svojega brata?« (1 Mz 4,9)

Papež Francišek je nadaljeval, da se za človeštvo zgodi nekaj grdega in slabega, kadar se razbije odnos med brati in sestrami. Enako velja za družino, kjer se bratje in sestre ne pogovarjajo več, se ne pozdravljajo, ker so se sprli zaradi majhnih stvari ali zaradi dediščine. Bratstvo je nekaj velikega. Bratje in sestre so devet mesecev prebivali v naročju iste mame, izhajajo iz maminega mesa. Zato se bratstva ne sme razbiti. Sveti oče je povabil, da bi se spomnili družin, kjer so bratje in sestre sperti med seboj, in da bi vedno molili ter prosili zanje Gospoda, da bi nam jih pomagal ponovno združiti, da bi nam pomagal ponovno zgraditi družino. Zelo grdo in boleče je slišati Kajnov odgovor Bogu, da mu ni mar za svojega brata, je še dodal papež.

»Vez bratstva, ki se oblikuje med otroki v družini – če se to zgodi v ozračju vzgajanja k odprtosti za druge – je

velika šola svobode in miru. V družini, med brati in sestrami, se nauči človeškega sobivanja, kako je potrebno živeti skupaj v družbi.« Morda se ne zavedamo vedno, da je ravno družina tista, ki bratstvo uvaja v svet. »Izhajajoč iz te prve izkušnje bratstva, ki jo hranita naklonjenost in družinska vzgoja, se bratski stil kot obljuba razširi na celotno družbo in na odnose med narodi.« Božji blagoslov v Jezusu Kristusu, ki je razlit na to bratsko vez, je tisti, ki jo razširi na nepredstavljen način. Naredi jo zmožno preseči vse razlike med narodi, jeziki, kulturami in tudi verstvi.

»Pomislite,« je povabil papež, »kaj postane vez med ljudmi, četudi zelo različnimi med seboj, kadar lahko o drugem rečejo: 'Ta je zame kakor brat, ta je kakor sestra.'« Že zgodovina je dovolj dobro pokazala, da se brez tega bratstva tudi svoboda in enakost lahko napolnita z individualizmom, konformizmom in osebnimi interesi.

Bratstvo v družini se na poseben način zasveti, kadar vidimo pozornost, potrpežljivost, naklonjenost, s katerimi je obkrožen šibkejši bratec ali sestrica, tisti, ki je bolan ali prizadet. Ali kadar najstarejši otrok v številčnejši družini pomaga staršem skrbeti za mlajše. Morda te velikodušnosti bratov in sester ne cenimo dovolj. Medsebojna pomoč med brati in sestrami je nekaj lepega. »Imeti brata ali sestro, ki te ima rad, je močna, neprecenljiva in nenadomestljiva izkušnja.« Enako velja za krščansko bratstvo. Najmanjši, najšibkejši, najbolj ubogi morajo v nas zbuditi nežnost. »Imajo pravico, da nam vzamejo dušo in srce.« So naši bratje in sestre in kot take jih moramo ljubiti in obravnavati. Kristjani ubogim in slabotnim ne pomagajo iz poslušnosti nekemu ideološkemu programu, temveč zato, ker nam Gospodove besede in njegov zgled pravijo, da smo vsi bratje in sestre. »To je načelo Božje ljubezni in vsake pravice med ljudmi.«

Papež Francišek je katehezo sklenil s poudarkom, da je danes bolj kot kdajkoli prej nujno, da bratstvo povrnemo v središče naše tehnokratske in birokratske družbe. Tako bosta tudi svoboda in enakost dobili svojo pravo intonacijo. »Naših družin ne oropajmo neobremenjeno, iz zadrege ali strahu, lepote prostrane bratske izkušnje sinov in hčera. In ne izgubimo zaupanja v razsežnost obzorja, ki ga je vera sposobna izpeljati iz te izkušnje, ki jo razsvetljuje Božji blagoslov.«

Navajam dva primera iz zgodovine, ki sta nam lahko v pomoč pri premagovanju individualizma in odločanju za človeka – bratstvo.

Iz Janezovega evangelija poznamo zgodbo o svatbi v galilejski Kani. Gre za prvi Jezusov čudež. Ni ga naredila Marija, vendar se zdi, da se čudež zgodi prav zaradi nje. Najprej zato, ker je bila tam. Biti tam očitno po evangeliju pomeni biti prisoten, biti navzoč kot odrasel, zrel, odgovoren človek, torej kot človek, ki – ko vidi nastalo situacijo – ne zbeži pred odgovornostjo, ki ga doleti. Marija je bila tam in je opazila, da se je nekaj zalomilo pri zalogi vina, kar je bila za svatbo ena od ključnih stvari. Verjetno je to opazilo še nekaj drugih ljudi, ki pa niso odreagirali,

obrnili so se proč in se zabavali naprej. »Jejmo in pijmo, kajti jutri bomo umrli!« (Iz 22,13) Marija tako kot ostali ni imela nič opraviti s pijačo in bi v duhu današnjega časa prav lahko rekla, da se je stvar ne dotika, da je to skrb drugih ljudi. In še prav bi imela, to ni bila njena odgovornost.

Ljudje smo si postavili razne servise, ki prevzemajo naše odgovornosti. Vrtci in šole skrbijo za naše otroke, smetarji za smeti, zdravniki za bolne, Karitas za reveže. Zato ne bomo pobrali pločevinke iz grma, zato ne bomo pomagali človeku v prometni nesreči, zato ne bomo pomagali revežu, za to so zadolženi drugi ljudje, to ni naša skrb. Toda če ljudje nekaj opazimo, če vstopimo v neko situacijo, ki izziva naše posredovanje, v tej situaciji nismo brez razloga. Potrebuje nas prav tako kot mi njo.

Odgovoren sem za vse in vsakogar, ki ga srečam v svojem življenju.

Sv. Francišek se je po naključju srečal z gobavcem, ki je vzbudil v njem stud in grozo. Gobavci so živeli zunaj mestnega obzidja in so bili za družbo že pokopani. Pod vplivom starozaveznega pojmovanja, da je gobavost posledica greha, ki izloči človeka iz verskega občestva, ter zaradi neozdravljivosti in nalezljivosti bolezni so gobavci živeli v popolni izolaciji. Franciškovic prvi odziv je bil beg, vendar se je zaradi neke notranje sile kmalu ustavil, obrnil in približal gobavcu ter mu z miloščino dal poljub miru.

Francišek se v srečanju z gobavcem, ki ga kljub gnusu poljubi, sreča s trpljenjem človeka. S tem ko se Francišek resnično sreča s trpečim človekom in se mu do kraja približa, tvega lastno udobje in zdravje. S tem dejanjem se Francišek spravi z lastno smrtjo, na neki način umre, sprejme lastno izničenje, tisto, ki ga je doživel Kristus na križu. S tem dejanjem za vedno prestopi mejo, ki je ločevala sloj bogatih od revnih. Gobavec postane zanj simbol izrinjenih, predstavnik vseh tistih, ki komajda životarijo. V Franciškovicem objemu gobavca obstaja bistveno, česar ne morejo izraziti besede. To je novi odnos, ki že temelji na veri, da je izvir in gibalno vsega Ljubezen. Na tej točki Francišek začne novo življenje – bratstvo do človeka in sveta.

Cilj bratskega življenja ni oditi iz resničnosti sveta in si zapirati oči pred trdoto življenja, marveč iti vase z zavestjo, ki jo imam o svetu, človeku in njegovem trpljenju.

Papež Francišek je še poudaril, da človek med molitvijo ne sme misliti le nase: »V pogovoru z Bogom ni prostora za individualizem.« Kristjan pred Boga vedno prinaša tudi težave drugih in molitev razume kot »molitev občestva bratov in sester«; zato v Očenašu ni besede »jaz«, medtem ko se »ti« in »mi« pojavita večkrat. Občestvenost v »nas« in medsebojna odgovornost sta za mir nujno potrebna.

Naj bo torej naša temeljna življenjska usmeritev: Vsak dan želim hoditi po poti od samozadostnosti – individualizma k bratskemu življenju.

Bratstvo: skupnost bratov in sester v Jezusu Kristusu

P. Milan Holc

Čeprav bi morali Matejev evangelij – po mnenju nekaterih vidnih poznavalcev tega evangelija – razumeti kot enega izmed odgovorov na tragično razdejanje jeruzalemskega templja leta 70 po Kr. (verniki se še vedno držijo predpisov postave, judovskih predpisov glede jedil, praznovanja sobote, tempeljskega davka ...), pa Matejeva skupnost že veruje v Jezusa kot Božjega Sina. Ta ista skupnost namreč vedno bolj izpoveduje svojo vero v svojem okolju in tako ni več samo neka ločina znotraj judovstva, ampak kaže na to, kako je mogoče ohraniti judovsko izročilo znotraj krščanskega okvira.

Značilnost prvega evangelija so in zagotovo ostanejo Jezusovi govori, v katere je evangelist združil Jezusov nauk, ki ga npr. pri Marku srečamo le v drobcih in na raznih krajih. S tem želi evangelist predvsem poudariti, da je Jezus učil; Jezus je »učenik (didáskalos)«. To potrjujejo besedila, kot so govor na gori (5,1–7,21); naročila apostolom (9,37–10, 42); razlage v prilikah (13,1–53); življenje v Božjem kraljestvu (18,1–35); konec sveta (24,1–26,1).

»Vi vsi pa ste bratje« (Mt 23,8)

23. poglavje Matejevega evangelija vsebuje Jezusove poslednje govore, ki se končajo s tožbo nad Jeruzalemom (Mt 23,37–39). V njej se že namiguje na razdejanje mogočnega jeruzalemskega templja, omenjenega leta 70 po Kr., ko je Vespazijanov sin Tit s svojo vojsko zavzel mesto ter ga požgal in razrušil.

Tako kot iz začetka Jezusovega javnega delovanja (pogl. 5–7) Matej zbere razne Jezusove izreke, jih zasledimo tudi proti koncu 23. poglavja, kjer se po svoji vsebini zelo dobro prilagodijo polemični razpravi o Jezusovih poslednjih dneh v Jeruzalem. Jezusov govor v v. 1–12

je v prvi vrsti namenjen učencem in jih svari predvsem pred judovskimi voditelji (saduceji in farizeji) ter njihovo hinavščino. Saduceji in farizeji so se polastili Mojzesove stolice, tj. učiteljske vloge. Mnoge judovske shodnice (pa tudi nekateri kraji) so namreč poznale ali imele poseben prostor, tj. katedro, na kateri naj bi po judovskem prepričanju »počivalo« Božje razodetje, ki ga je prejel Mojzes na Sinajski gori in ga posredoval svojemu služabniku Jozuetu; ta pa ga je prenesel na starešine ljudstva in preroke ter člane sinedrija. To je med drugim razvidno tudi

iz Apostolskih del (15,21): »Mojzes ima namreč že od davnih rodov oznanjevalce po vseh mestih, saj ga vsako soboto berejo po shodnicah.«

V nasprotju z vsem, kar so počenjali saduceji in farizeji (ljudem so »nalagali neznosna bremena«; pred njimi so se izkazovali z dobrimi deli in molitvenimi znaki, radi so sprejemali častna mesta v shodnicah in pozdrave »rabi« na trgih ...), je Jezus postavil v ospredje uredbo, namenjeno Cerkvi: »Vi pa si ne pravite »rabi«, kajti eden je vaš Učitelj (didáskalos), vi vsi ste pa bratje« (Mt 23,8).

Evangelist pred seboj že gleda odraslo krščansko skupnost, ki se po svoji notranji uredbi razlikuje od judovske skupnosti. Tako spoznavamo osnovno razumevanje skupnosti v Jezusu Kristusu. Krščanski učitelji in pisci se morajo v to skupnost bratov in sester vključiti kot ponižni služabniki in služiti, kakor je služil tudi Jezus.

Ta Jezusov izrek vesplošno izpodbija naravno težnjo iskanja časti in kakršnegakoli načina gospodovati drugim. Kristjani, še posebej tisti, ki so poklicani k poučevanju ali so predstojniki skupnosti, morajo biti del te skupnosti in biti kakor Jezus vsem na razpolago. Zato svoj nauk sklene z besedami: »Največji med vami naj bo vaš strežnik. Kdor se bo poviševal, bo ponižan, in kdor so bo poniževal, bo povišan (Mt 23,11–12).

Vsi smo bratje v Jezusu Kristusu

Preroške sanje o vesplošnem bratstvu, ki ga more vzpostaviti samo Bog in ki bo končno razširjeno na vsa ljudstva, narode in jezike (prim. Iz 2,1–4; 66,18 sl.), so tako v Jezusu Kristusu postale stvarnost. Ta njegova stvaritev na zemlji oz. v njegovi Cerkvi je odslej otipljivo znamenje njegovega končne stvaritve.

Po svojem vstajenju Kristus svoje učence imenuje »brate«. Ko se je prikazal ženama, Mariji Magdaleni in drugi Mariji, ju je najprej pozdravil in potem naročil: »Pojdita in sporočita mojim bratom, naj gredo v Galilejo; tam me

bodo videli« (Mt 28,9–10; prim. tudi Jan 20,17).

Jezus je s svojo smrtjo na križu postal »prvorojenec med mnogimi brati« (prim. Rim 8,29) ter tako spraval Jude in pogane med seboj in z Bogom. V Kristusu imajo namreč »oboje dostop k Očetu v enem Duhu« (prim. Ef 2,11–18). Potemtakem vsi postajamo Kristusovi bratje, in to ne v nekem prenesenem smislu, temveč po novem rojstvu, kakor je to Jezus sam zagotovil Nikodému: »Resnično, resnično povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva« (Jn 3,3). »Rojeni iz Boga« (prim. Jn 1,13) imamo isto poreklo kakor Kristus, ki nas posvečuje in ga zato ni sram, da nas imenuje »svoje brate« (prim. Heb 2,11). Kristus je tako postal nam enak v vsem, da bi bili mi z njim eno. Zato smemo tudi mi njegovega Očeta klicati »Abbá« (Oče).

Jezus je že med svojim zemeljskim življenjem položil temelje nove bratske skupnosti ter prevzel in dopolnil zapovedi, povezane z odnosi med brati. Najprej se je osredotočil na bratsko opominjanje: »Če greši tvoj brat, pojdi in ga posvari na štiri oči. Če te posluša, si pridobil svojega brata. Če pa te ne posluša, vzemi s seboj še enega ali dva, da se vsa zadeva ugotovi po izjavi dveh ali treh prič. Če jih ne posluša, povej Cerkvi. Če pa tudi Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar« (Mt 18,15–17). Delno vzporednico omenjenih vrstic najdemo tudi v kumranskem Pravilu skupnosti. In medtem ko je za to pravilo značilna neizprosna strogost, želijo omenjene vrstice obrzdati gorečnost nekaterih, ki so zahtevali takojšnjo izobčenje grešnikov. Jezus namreč močno priporoča ponovne poskuse bratovskega svarila, preden se opozori celotna skupnost. Vsak je namreč dolžan ljubiti tudi »najmanjšega svojih bratov«, saj v njem vedno srečujemo Kristusa.

Pot k popolnemu bratstvu

Po besedah in nauku apostola Pavla skupnost vernikov na zemlji ne bo nikoli dosegla svoje polnosti, saj bodo v njej vedno prisotni taki, ki se imenujejo bratje, pa to niso (prim. 1 Kor 5,11). Vedno se namreč lahko »vrinejo lažni bratje, ki bodo prežali na našo svobodo, ki jo imamo v Kristusu,« z namenom, da bi nas zaslužnili (prim. Gal 2,4). Vendar skupnost vernikov lahko upa in tudi sme zaupati, da bo »obtoževalec bratov« (hudobni duh) nekega dne vržen s svojega prestola. Skupnost pričakuje končno zmago, ki ji bo omogočila, da se vse ustvari v polnosti, hkrati pa pričuje, da je taka skupnost bratov in sester že na poti proti »novemu človeku«, ki ga vse stvarstvo od vsega začetka tudi željno pričakuje.

Glej, kako dobro in prijetno je, če sestre prebivajo skupaj

Sestre klarise

Skupnost – »veža nebes«

Sv. Klara v oporoki spodbuja svoje sestre: »In ljubite se med seboj v Kristusovi ljubezni. To ljubezen, ki jo nosite v srcih, dokazujte tudi na zunaj z dejanji; tako bodo sestre, ki jih bo ta zgled spodbujal, vedno rastle v ljubezni do Boga in v medsebojni ljubezni« (KIOp 59–60).

V današnjem svetu, ko vedno bolj izgubljam čut za vse sveto, nam preti velika nevarnost, da bi napačno razumevali tudi s Kristusovo krvjo posvečeno sestrsko/bratsko ljubezen. »Ljubezen je privedla Jezusa, da se je izročil kot dar vse do najvišje žrtve na križu!« (sv. Janez Pavel II., *Posvečeno življenje* – PŽ 42). Ljubezen, h kateri nas kliče v svoji velikodušni molitvi, torej ni naravna ali čutna, ki išče prijetnosti, temveč Božja ljubezen, ki nas kliče k popolnemu darovanju, k služenju, pozabi sebe – k temu, da damo življenje za svoje brate in sestre. Zahteve svojih slabotnih teles in mesene »muhe« moramo podrediti moči razuma. Tudi Božji Sin »ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel« (Mt 20,28). Tako skupnosti postanejo prava »veža« nebes, saj je Jezus obljubil, da je, kjer sta dva ali so trije zbrani v Njegovem imenu, On sam sredi med njimi.

»Med Jezusovimi učenci«, dušami, ki jih je izvolil zase in jih zbral v Njemu posvečenih skupnostih, »ni prave edinstnosti, če ni medsebojne ljubezni, ki pa zahteva razpoložljivost za služenje z vsemi močmi, pripravljenost sprejeti bližnjega, kakršen je, ne da bi ga sodili ...« (PŽ 42). Pa vendar ob tem ne smemo pozabiti, da prava ljubezen vključuje tudi bratsko/sestrsko opominjanje, saj smo kot bratje in sestre odgovorni drug za drugega. Greh je potrebno obsoditi, grešnika pa ljubiti in mu pomagati, da spozna samega sebe. Prava ljubezen je, da sestri pomagata razkrinkati dušnega sovražnika, ki jo zapeljuje v greh, ter ji pomagaš na poti svetosti, čeprav je velikokrat lažje biti tiho. Jezus pravi klarisi s. Mariji presvete Trojice, da ljubezen ni v tem, da si življenje kolikor mogoče olajšamo. In ko sprašuje njo, sprašuje tudi nas: »Mar ste zato prišle v samostan?« Naprej jo pouči, da je ljubezen za Njemu posvečene v tem, da se utrjujemo, razsvetljujemo, navajamo druga drugo k zvestobi našemu Vodilu, k plemenitemu sodelovanju pri zadoščevanju za grehe, ... k ljubezni do Boga, h krepostnemu življenju in k našemu posvečenju v službi Bogu in Cerkvi. Vsi smo del skrivnostnega Kristusovega telesa in med seboj tesno povezani. Greh ali krepost enega vpliva na celotno sveto

s. Mariji presvete Trojice, da je »notranja edinstvo src, ki se ljubijo, in edinstvo volje, ki hoče dobro drugih, naša moč«. Nepremagljiva moč, ki se ji tudi Božje Srce ne more ustavljati. In samo pod tem pogojem samostan uspeva. To moč nam podari Gospod, če se znamo, v zvestobi milosti, odpovedati sebi in biti uboge v duhu. »Edinstvo med nami ni naravni pogoj duše, je sad zmag, ki se ponavljajo brez prenehanja – zmag nad samoljubjem.«

Skupnosti sv. Frančiška in sv. Klare še posebej zaznamuje duh bratstva/sestrinstva, edinstvo, domačnost, toplina, preprostost, veselje čistih src ... To

Cerkev. Toliko bolj se to vidi v redovnih skupnostih, saj greh enega prizadene celotno skupnost prav tako, kot jo krepost plemeniti. Skupaj si moramo prizadevati, da bi Jezusa tolažili, delali pokoro ter zadoščevali za grehe, ki Ga žalijo in vedno znova pribijajo na križ.

V naših skupnostih mora biti ljubezen do Boga vedno na prvem mestu, brate in sestre pa moramo ljubiti s Kristusovo ljubeznijo. Le-ta nas po zahtevnem življenju v pokori in kontemplaciji dviguje nad naša čustva in čutenja k duhovno plemeniti in čisti človeški ljubezni. Tako nas učita asiška »ubožca«, sv. Frančišek in sv. Klara.

»Sestre pri Sv. Damijanu so živele strogo v ubožstvu in pokori; življenje pa je bilo kljub temu nadvse prijetno zaradi veselega služanja Bogu ter medsebojnega spoštovanja in pozorne ljubezni, ki so si jo izkazovale.« Kristusova kri nas povezuje močneje in globlje kot vez krvnega sorodstva. »Posvečenim osebam, ki so po ljubezni, ki je izlita v srca po Svetem Duhu, postale eno srce in ena duša' (Apd 4, 32), se postavi kot notranja nuja, da imajo vse skupno: materialne dobrine in duhovno izkustvo, talente in navdihe ... Moč in delovanje Svetega Duha, ki je podeljen enemu, v skupnem življenju prehaja k vsem. Vsakdo uživa ne le svoj dar, ampak ga množi, ko ga posreduje bližnjemu, da uživa sadove tako svojega kot tudi (tujega) sestrinega/bratovega daru« (prim. PŽ 42). V zavedanju tega odpade vsako ljubosumje, s katerim želi hudi duh, ki se močno bojuje proti edinstvu, vnesti nemir in razdor v skupnosti. Bratje in sestre, varujmo edinstvo, ki je tako ljuba našemu Gospodu. »Naše skupnosti so prostor, kjer je mogoče izkusiti mistično navzočnost vstalega Gospoda« (PŽ 42), veža nebes. So odsev presvete Trojice. Jezus pravi

karizmo, ki je dar Vsemogočnega celotni sveti Cerkvi, moramo varovati kot dragoceni biser, ki pa se izkristalizira v trpljenju. Zato drug drugemu kot bratje, sestre pomagajmo premagovati svoje slabosti in pomanjkljivosti ter rasti v ponižnosti in majhnosti Božjih otrok. Kristus še danes privablja mnoge mlade, da zapustijo vse. V redovnih skupnostih jih On po sobratih, sosestrah sam vzgaja za popolno in dokončno podaritev Njemu. Varujmo torej naše skupnosti in si prizadevajmo, da bomo po koreniti redovni observanci vredni novih poklicev – duš, posvečenih le Bogu.

Sestre klarise smo se lani – ob 40-letnici samostana v Nazarjah – veselile kar štirih svetih zaobljub: dvojnih prvih in dvojnih večnih, ko sta 21. maja s. M. Salomeja (28-letna Sandra Trojanšek iz Mengša) in 30. decembra s. M. Antonija Jožefa (29-letna Irena Zakrajšek iz Dobropolja) z odločnim »Hočem!« za večno izpovedali svojo zvestobo, svoj »da« Gospodu. Bolj kot njune besede je njuno srce v veselju, kakršnega svet nima, ponavljalo s psalmistom in oznanjalo: »Glej, kako dobro in prijetno je, če sestre prebivajo skupaj« (Ps 133).

Služenje bratom doživljam kot močno duhovno izkušnjo

Pogovarjal se je p. Danilo Holc

Lansko leto februarja se je po 13 letih in pol v Slovenijo iz Rima vrnil najprej študent, nato profesor in nenazadnje vzgojitelj v mednarodnem minoritskem kolegiju Seraphicum, **p. dr. Igor Salmič**. Ni se še dobro ponovno vživel v staro oz. spet novo okolje, že je bil na XV. rednem provincialnem kapitlju izvoljen za provincialnega ministra bratov Slovenske minoritske province. P. Igor je postal najmlajši provincial v skoraj polstoletni zgodovini samostojne province (od leta 1972). V tej reviji smo ob izvolitvi p. Igorju že čestitali, ni pa še imel priložnosti, da v njej sam spregovori oz. поблиže odkrije svojo življenjsko zgodbo.

P. Igor, najprej se želim za hip ozreti v preteklost. Prihajaš iz znamenite župnije Trnovo v Ljubljani, kjer niso navzoči minoriti ali drugi redovniki. Kako si »zašel« med minorite?

Za minorite v mlajših letih nisem nikoli slišal. Sedaj že pokojni duhovni pomočnik v Trnovem g. Anton Bohinc mi je poleti 1995 govoril o tem, da minoriti organizirajo duhovne vaje v Assisiju, in me vprašal, če me zanima in da bi tudi sam prispeval svoj delež. V tistem trenutku nisem vedel, o kom govori, a ideja se mi je zdela zelo zanimiva, doma so jo podprli in tako sem se v začetku avgusta leta 1995 pri 16 letih znašel na avtobusu, ki je peljal proti Assisiju. Duhovne vaje so v meni pustile globoko sled, tako da sem potem prek p. Andreja Šegule ohranjal stike z minoriti, hodil na razna srečanja in duhovne vaje ter spoznaval tudi druge brate v provinci. Ko sem čez tri leta razmišljal o poklicu, sem imel pred seboj lepe in dragocene izkušnje, ki so bile odločilne, da sem pri minoritih tudi »pristal«.

Kakšne spomine imaš na svoje vzgojno obdobje? Kaj ti še posebej ostaja v spominu?

Začetna vzgoja – do slovesnih zaobljub – je bila zelo dinamična, saj sem se znašel kar na treh različnih krajih: v Sostrem, na Vidmu pri Ptujju in v Rimu. Vsak od teh krajev mi je dal veliko, predvsem v duhovnem in bratskem smislu. V vzgoji je bilo veliko mladih in večkrat precej živahno; ta okoliščina me je vedno držala pokonci. Pa tudi kakšna anekdota bi se našla. Spomnim se prvih dni na Vidmu pri Ptujju leta 2000, kjer je bil takrat noviciat Slovenske minoritske province. Gospodinja me je poslala v trgovino in mi rekla: »Te pa še kumino 'hcoj' kupi«. Bil sem v zagati, ker si nisem predstavljal, kaj bi tista čudna beseda pomenila. To je bil uvod v štajersko okolje in ta izkušnja mi je prišla zelo prav, saj sem sedaj po dolgih letih spet na Štajerskem ☺.

P. Igor Salmič v Stični

Ker so tvoji predstojniki opazili tvojo nadarjenost, so ti hitro predlagali kakšen nadaljnji študij v Rimu. Kako si izbiral področje svojega študija?

V enem izmed pogovorov s takratnim provincialnim ministrom p. Slavkom Stermškom sem izpostavil tri področja, ki so me zanimala že na teološki fakulteti v Ljubljani: moralna teologija, sveto pismo in zgodovina Cerkve. Čez nekaj dni me je p. Slavko obvestil, da se vodstvo province nagiba k tretji možnosti in to sem z veseljem tudi sprejel.

Prosim te, če nam lahko na kratko predstaviš svoje doktorsko delo, za katero si dobil tudi posebno nagrado Bellarmino – najboljšo doktorsko delo tistega leta na papeški univerzi Gregoriana.

Pravi izziv je spraviti 600 strani dolgovezenja v nekaj vrstic ☺. V delu sem skušal raziskati in analizirati diplomatske odnose med Svetim sedežem in Kraljevino Jugoslavijo med letoma 1922–1938, predvsem pogajanja za konkordat, ki je bil podpisan leta 1935, nikoli pa ratificiran. Konkordat je mednarodni sporazum, ki zaobjema nekatera vprašanja, kot so: imenovanje škofov, delovanje redovnikov v dotični državi, verski pouk v šoli, privatne šole, veljavnost cerkvenega zakona pred državo ... Ob teh vprašanjih je prišlo včasih do velikih nesoglasij med vatikansko in jugoslovansko stranjo, nekaj tega pa je prešlo tudi v kasnejše obdobje vse do danes. V nalogi sem poskusil poudariti posebno vlogo, ki jo je imel pri pogajanjih papeški diplomat, apostolski nuncij v Beogradu, ki je v zadnji fazi deloval tudi na »skriti način«, kar je ušlo mnogim zgodovinarjem. Veliko gradiva sem uspel najti v vatikanskih arhivih, pa tudi v Beogradu in nekaterih privatnih arhivih.

Po dokončanem študiju si ostal v Rimu, postal profesor in predaval na več fakultetah. Postal si tudi vzgojitelj v našem mednarodnem minoritskem kolegiju v Seraphicumu v Rimu. Kakšna misel oz. anekdota?

Od septembra 2004 do februarja 2018 se je pripetilo veliko zanimivosti. V tem obdobju so Cerkev vodili trije papeži. Zame je bil milostni čas, ko sem najprej od blizu spremljal slovo papeža Janeza Pavla II. leta 2005: imel sem privilegij, da sem lahko daljši čas molil ob njegovem truplu, ki se je nahajalo v baziliki svetega Petra, posebej ganljivo pa je bilo na njegovem pogrebu. Še sedaj vidim, kako je veter obračal strani evangeljske knjige na njegovi krsti. Čez par tednov je bil izvoljen Benedikt XVI. Še vedno se malo jezim nase, kako sem mogel zamuditi njegovo izvolitev in nagovor z balkona, ko se je prikazal. Bilo je v torek, 19. aprila 2005, proti večeru in prepričan sem bil, da tisti dan ne bo izvoljen, zato sem se s fakultete – ki ni bila daleč od trga sv. Petra – vrnil v Seraphicum. Preden sem vstopil v samostan, pa dobim klic iz Slovenije, kjer mi čestitajo za novega papeža! Z vso silo se obrnem in kar poletim proti centru, a podzemna železnica je delovala »po rimsko«, od Koloseja do sv. Petra sem šel kar peš, tekem kot nikoli, a sem vse skupaj zamudil. Ko so bile marca 2013 spet konklave, sem si rekel: Tokrat pa ne bom zamudil, pa tudi če si šotor postavim na sredi trga sv. Petra. Kardinali so šli v konklave v torek, 12. marca, zvečer in naslednji dan sem bil na trgu že ob 12. in si rekel: Od tod ne grem nikamor. Skril sem se pod stebrišče, saj je ves dan deževalo. Med čakanjem smo občudovali galeba, ki je sedel kar na vrh dimnika, kamor smo pogledovali za barvo dima. In ko

Rauma (Finska) - bivša minoritska cerkev, sedaj luteranska cerkev

sem mislil, da tisti dan ne bo nič oz. da bomo ugledali le črn dim, se je nekaj minut čez 19. iznad Sikstinske kapele dvignil močan bel dim. Do pojave papeža na balkonu je bilo treba počakati še več kot uro in deset minut. V tem času se je trg dodobra napolnil, čez čas pa sem spregovoril s tremi mimoidočimi Argentinkami, ki so mahale z zastavo in si srčno želele, da bi papež postal prav njihov Bergoglio. Ker ni bil med favoriti, sem jim rekel, da nima veliko možnosti ... No, in nekaj minut po tem, ko sem se od njih poslovil, se na balkonu prikaže prav on ... Še veliko rimskih anekdot je bilo, a ta se mi je posebej vtisnila v srce.

Ves čas si tudi z veseljem sprejemal Slovence, ki so prišli na romanje v Rim, in jim razkazoval znamenitosti ter lepoto »večnega mesta« ... Kaj si jim ob vodenju želel še posebej sporočiti?

Veliko Slovencev sem srečal v Rimu, zahvaljujoč predvsem dejstvu, da so mnogi prespali v našem samostanu. Z nekaterimi skupinami sem šel tudi v mesto in jim kaj pokazal. V razlago sem želel vedno vključiti tako

S sorodniki pred baziliko sv. Petra

V Piranu

zgodovinski kakor tudi duhovni vidik, saj Rima enega brez drugega ne moremo razumeti. Za vsemi mogočnimi stavbami je v ozadju konkretna človeška izkušnja in vedno se me je dotaknilo pričevanje prvih kristjanov, ki so vse upe polagali v Jezusa in so se ga oklenili bolj kot lastnega življenja. To sem še posebej doživiljal v katakombah ali pa v bazilikah, kjer so grobovi Jezusovih apostolov, in mi je bilo vedno fascinantno. Rim je glede tega neprimerljiv s katerikoli drugim krajem. Čeprav sem o njem vseskozi poslušal tudi veliko kritik, predvsem zaradi infrastrukture, umazanije, neprijaznih domačinov ..., je Rim mesto z dušo, ob katerem ne moreš ostati ravnodušen. Tudi zato lani slovo iz Rima ni bilo ravno enostavno.

Po dolgoletnem bivanju v Rimu si se vrnil v Slovenijo, verjetno tudi z mislijo, da svoje znanje deliš s študenti pri nas. A Božja volja je bila drugačna. Pred akademskim poslanstvom, ki ga boš v bodočnosti – če Bog da – verjetno še kdaj vršil, si sprejel vodenje province. Kako gledaš na to služenje bratom?

Morda se bo slišalo to malo čudno, a služenje bratom na tem mestu doživljam kot močno duhovno izkušnjo. Gre namreč za stvari, ki daleč presegajo moje zmožnosti, in tu sem videl konkretno Gospodovo povabilo, da mu znam stvari izročiti in jih ne zadržati pri sebi. To hkrati vključuje umiranje samemu sebi, pa to zelo konkretno, saj bi sledeč lastni volji rajši počel kaj drugega. V kateremkoli služenju, ki nam je zaupano, obstaja dilema: ali slediti sebi in svojim pogledom ali pa biti odprt za Božje navdihe. Brez prečiščevanja lastne volje in lastnih misli nobeno služenje ni mogoče.

Moram pa reči, da rad obiskujem skupnosti, srečujem brate in zanje tudi molim. Nekatera bratsva so si po razdalji zelo blizu in veliko je možnosti neformalnih srečanj. V tem je prednost naše province pred ostalimi. Bogu pa sem hvaležen za najožje sodelavce, s katerimi tvorimo t. i. provincialni definitorij, in se redno srečujemo ter pregledujemo življenje v provinci. To so p. Slavko Stermšek,

Na nedeljo Kristusa Kralja v Senčurju

Prov. kapitelj 2018. Foto: Langerholc

hkrati prov. vikar, p. Danilo Holc, prov. tajnik in ekonom, p. Cristian Balint in p. Toni Brinjavc. Kot nekemu, ki je prišel v provinco po dolgih letih, je ta pomoč še toliko dragocenejša.

Kakšna pa se ti zdi najprimernejša vizija za provinco v tem zgodovinskem trenutku?

Temeljna vizija, ki velja za vsakega redovnika in tudi kristjana, je ljubiti Boga nadvse in vsak dan umirati lastni volji. To je temeljni proces, ki sploh omogoča nadaljnje načrte, ki smo si jih npr. zadali na zadnjem prov. kapitlju lani: skrb za vzgojo, duhovne poklice, bolniško-romarsko pastoralo, skrb za uboge današnjega časa ... Imamo štiri-letni program, ki naj bi zaznamoval naše delo in življenje do naslednjega rednega kapitlja leta 2022. Tega obdobja nismo želeli začeti pri sebi, ampak pri Bogu, zato smo prvo leto posvetili molitvi. Bogu smo želeli izročiti svoje redovniško življenje, odnose in svoje delo z ljudmi. Hočemo biti odprti navdihom Svetega Duha, da bi lahko prepoznali, k čemu nas danes, v teh prelomnih trenutkih kliče Gospod. Ob molitvi smo zaslišali Božje povabilo k bratstvu: da postavimo na prvo mesto naše medsebojne odnose, da v skupnostih gradimo občestvo. To ne pomeni, da se zapiramo v samostane, ampak da živimo bratstvo znotraj samostana in potem tudi v pastoralu delujemo kot bratje. Ko ljudje vidijo enega minorita, naj v njem prepoznajo tudi druge člane skupnosti. To je velika pričevalnost za vernike in za svet, bolj kot vse besede, ki jih izrečemo pri oznanjevanju. Bratska skupnost pa ne pomeni le skupnega bivanja, ampak je v ospredju, da se bratje razumemo, se pogovarjamo, skupaj molimo, si odpuščamo, imamo skupni načrt, gremo na kakšen obisk ali izlet. Individualizem stoji pred vrati in čaka, da vstopi. Ko bomo sebe prepoznali kot skupnost, občestvo, bomo v sodobnem svetu lahko pričevalci drugim.

Kmalu po izvolitvi za prov. ministra si se že moral odpraviti na izredni generalni kapitelj, ki je potrjeval prenovljene Konstitucije. Ali lahko bralcem na kratko razložiš pomen Konstitucij za naše redovno življenje?

Konstitucije so so naš temeljni dokument, saj gre za razlago in aktualizacijo Frančiškovega Vodila, ki je bilo potrjeno že leta 1223. V Konstitucijah so nekatere poglavitne točke, ki veljajo za vsakega minorita: od uboštv, pokorščine in čistosti, kar simbolizirajo naši trije vozli na habitu, do načina apostolata, majhnosti, bratstva, držo do drugih. Konstitucije so napisane tako, da najdemo hkrati duhovne spodbude, hkrati pa tudi pravna določila o našem življenju. Ko se pojavijo novi izzivi, nove potrebe in spremembe v Cerkvi in družbi, jih je potrebno prenoviti, vedno pa morajo biti v skladu z Zakonikom cerkvenega prava.

In kakšne so pomembne novosti, ki jih Konstitucije prinašajo?

Vsako od šestih poglavij Konstitucij ima najprej duhovni uvod. Že tu je velika sprememba: vrnili smo se k sami besedi sv. Frančiška. Doslej je bilo v uvodih napisano nekaj o njegovem življenju, predvsem zapisi njegovih življenjepisov, po novem pa nam govori Frančišek sam – uvodi so pogosto vzeti iz njegovih spisov. Teološki jezik je posodobljen, velik poudarek pa je na duhovnih temeljih zaobljub, kjer v središču ni človek, ampak Jezus Kristus. Velikokrat je omenjena središčna vloga Svetega Duha, poudarjena pa je tudi marijanska narava našega reda, kar smo uvrstili na sam začetek besedila. Med temelji naše karizme smo poudarili svetost – od sv. Frančiška in Antona Padovanskega do svetnikov našega časa, kot je Maksimilijan Kolbe, ki kaže, da je svetništvo v redu tudi danes in ni samo nostalgija preteklih časov. V Konstitucijah je sedaj bolj poudarjena solidarnost med provincami tako v personalnem kakor tudi v materialnem smislu. Določeno je minimalno število bratov v samostanu, in sicer trije. Ena od novosti je pozitivno ovrednotenje vzhodnih katoliških Cerkva in obredov, ki jih ne poznamo dovolj, a vendar veliko poklicev prihaja ravno od tam: malabarci in malankarci (Indija), maroniti (Libanon), armenci, grkokatoličani ... Generalni in provincialni minister lahko sedaj služita največ dva mandata (prej tri); nove so določbe, ki v nekaterih primerih predvidevajo odstavitev provinciala, nov pa je tudi člen, ki govori o ukrepah pri spolnih zlorabah mladoletnih in ranljivih odraslih itd. Torej kar nekaj novosti.

Kakšna je tvoja izkušnja in kakšni so tvoji občutki ob udeležbi na kapitlju ter kakšni občutki te prevevajo ob dejstvu, da si sodeloval na dogodku, ki se v zgodovini dogaja zelo redko?

To je bil za vsakega udeleženca milostni trenutek: biti prisoten na srečanju predstojnikov in delegatov reda s celega sveta, kjer se sprejema in glasuje o temeljnem besedilu, o naši identiteti. Generalni kapitlji, kjer se prenavljajo Konstitucije, so nekaj redkega in izrednega: zadnje tako srečanje je bilo leta 1983, pred tem pa leta 1932 in še prej 1628. Torej gre res za zgodovinski trenutek. Glasovali smo o vsakem paragrafu, o njem razpravljali, besedilo dopolnili itd. Glasovanj je bilo skoraj 800.

Stvari sem imel možnost spremljati od blizu, še posebej, ker sem bil v centralni komisiji, ki je vse predloge in spremembe analizirala in pošiljala naprej. Lepo je, ko danes preberem kakšen člen prenovljenih Konstitucij in se mi kar odvrti film, kako je nastal, koliko je bilo debat ... Vsak člen je zgodba zase.

Ta številka revije Med nami vsebuje temo o bratstvu. Kakšno vlogo mu dajejo prenovljene Konstitucije?

Konstitucije v celoti preveva bratstvo kot eden od temeljev naše karizme skupaj z molitvijo, majhnostjo, uboštvom, pokorščino, čistostjo in oznanjevanjem. Hkrati mu je posvečeno tretje poglavje, kjer začutimo lepoto bratstva, kot ga dojema sv. Frančišek. Že v prvem členu so nanizane konkretne poteze: družinskost, materinska nežnost, usmiljenje, spoštovanje, vljudnost in veselje, služenje bolnim bratom, sprejemanje vseh ljudi, evangeljska preprostost ..., pozneje pa je v besedilu vse skupaj še konkretno razloženo. Nekaj stavkov se me je dotaknilo: »Nihče naj se ne imenuje prior /.../ vsi brez razlike naj se imenujejo manjši bratje. In drug drugemu naj umivajo noge; kjerkoli bratje pridejo skupaj, naj bodo domači med seboj. Brez strahu naj drug drugemu razodevajo svoje potrebe« (3. poglavje, b), »Noben brat naj ne bo oblasten ali gospodovalen /.../, nobeden izmed bratov naj ne stori ali reče česa slabega drugemu« (3. poglavje, c). Frančišek ne zagovarja slepe pokorščine, obstajajo primeri, ko ne smeš ubogati predstojnika, predvsem ko gre za vprašanje vesti, a to ni vzrok za to, da bi se od njega oddaljil ali ga zasovražil, saj je ljubezen večja od pokorščine. Frančišek lepo ilustrira, kakšna naj bo bratska ljubezen: »Vsakdo naj ljubi in hrani svojega brata, kakor mati ljubi in hrani svojega sina« (3. poglavje, f). Bratska ljubezen pa ni v naših zmožnostih, ampak ima vir v Sveti trojici, ki spreminja človeške odnose (čl. 55). Veliko odgovornost pri gradnji bratstva imajo tudi predstojniki: »Ministri, kustosi in gvardijani naj izvajajo predstojniško službo z ljubeznijo in domačnostjo, nenehno naj spodbujajo bratstvo, zagotavljajo potrebni čas za molitev, skrbijo za vrlino, spodbujajo osebno dostojanstvo in odgovorno ter aktivno pokorščino« (čl. 60). V teh spodbudah se da razbrati Jezusovo naročilo apostolom, naj se ljubijo med seboj, saj bodo ljudje ravno po tem spoznali, da so njegovi učenci.

Na trgu sv. Petra

Kaj pa tebi osebno pomeni bratsko življenje v skupnosti?

Udeleženci izrednega generalnega kapitlja v Nemiju 2018

Ko sem se odločal za poklic, nisem želel biti sam, ampak del večje družine. To je zelo pripomoglo k temu, da sem vstopil med minorite. Bratstvo je kot družina, kjer se prepoznamo kot bratje, čeprav zelo različni med seboj, v zavesti, da imamo skupnega Očeta. Brez Očeta bratstvo ni možno, ampak je le sobivanje, kjer pri drugem najprej opazim negativno. V skupnosti mi ni vedno uspelo ustvarjati pogojev za domačnost; bili so trenutki, ko sem samostan doživljal bolj kot študentski dom in ne kot svoj pravi dom. V naših skupnostih je včasih težko spregovoriti o osebnih stvareh, pogosto ostanemo na površju. Lažje nam gredo od rok tehnični sestanki, kjer si porazdelimo vloge. A moč bratstva vidim ravno v tem, da imam v svoji skupnosti vsaj enega brata, s katerim lahko malo odrinem na globoko, spregovorim o sebi, o veselju in preizkušnjah, skratka o tistem, kar nosim v svojem srcu. To seveda pomeni ranljivost in tega se bojimo. Morda si rajši nadenemo kašen oklep in drugega ne spustimo blizu. Odpremo pa se morda komu drugemu, kar seveda ni nujno negativno, a kaj podobnega je dobro narediti tudi v domači hiši. Bratstvo čutim kot kraj, kamor se rad vračam in kjer sebe razdajam drugemu. V tem vidim veličino in izziv naših samostanskih skupnosti.

Kje in kako bi lahko bili bratje razodetje Božje ljubezni oz. simbolna pripoved temu svetu?

Spomnim se enega stavka papeža Janeza Pavla II., ki je ob vseh dobrih delih, ki jih naredijo kristjani, potožil: »Svet nas zaradi tega sicer hvali, a kljub temu ne slavi nebeškega Očeta.« Izziv vidim ravno v tem, da se ljudje ne ustavijo pred nami, ko začutijo ali zaslutijo kaj dobrega, ampak da je to odskočna deska za njihov poglobljeni odnos z nebeškim Očetom. Kot bratje lahko Božjo ljubezen razodevamo na več področjih, predvsem ko Njemu prepustimo krmilo svojega življenja in ko se zavedamo, da je tudi najšibkejša skupnost ikona Svete trojice. Kar koli je Jezus delal oz. govoril, povsod je razodeval Očeta. Tako vidim lepoto bratstva ravno v tem: kjerkoli že sem, je najlepše, ko ljudje v meni vidijo tudi ostale člane moje skupnosti, kot je že bilo povedano. Ko oznanjam pri

maši, naj ljudje začutijo, da imam rad brate, ki živijo z menoj. Ko so bratje na obiskih pri ljudeh, je najlepše, če o svojih bratih govorijo lepo. Na ta način lahko konkretno razodevamo Božjo ljubezen v svetu, kjer smo tudi mi redovniki večkrat v skušnjavi, da bi se povzdignili nad drugega.

Morda nekoliko obrobno vprašanje, pa vendarle: kakšni občutki te navdajajo ob tem, ko si bivanje v svetovljanskem Rimu zamenjal z bivanjem na Ptujju, ki pa je bil po nekaterih podatkih tudi eden od perifernih središč rimskega cesarstva. Ali se najde kaj skupnega?

Moram priznati, da še bolj slabo poznam rimsko Poetovio in upam, da bom o tem lahko kaj več raziskal v bližnji prihodnosti. Me je pa zelo razveselilo, ko sem na začetku novembra vodil somaševanje ob prazniku svetega Viktorina, ptujskega škofa s prehoda iz 3. v 4. stoletje v nadžupniji Ptuj – sv. Jurij. Takrat sem na poseben način čutil globoko povezanost med Ptujem in Rimom. Vezni člen so bili spet mučenci. No, pa tudi v eni od zadnjih številčk Družine je Aleš Maver lepo opisal veličino rimskega Ptujja, pa mi je srce ponovno zaigralo. Skupnih točk je torej kar nekaj kljub zelo različnemu okolju. Oba, tako Rim kot Ptuj, ostaneta središči: Rim krščanskega sveta, Ptuj pa Slovenske minoritske province.

P. Igor, poznam te kot nekoga, ki mu je šport zelo blizu, ne samo da se zelo zanimaš zanj, v osnovni in srednji šoli si treniral tenis. Kaj ti šport pomeni danes in ali si ohranil kakšno vrsto rekreacije, ki je tako potrebna za zdravega duha v zdravem telesu ...

Tenis je posebna ljubezen, za katero se moram zahvaliti dedku, ki je od 1989 do 2001 kot oskrbnik delal na teniških igriščih v Murglah. Najprej so mi doma priskrbeli lopar in začel sem igrati v steno, pozneje pa tudi na igrišču. Igra me je vedno bolj navduševala in včasih sem na igrišču ostajal kar cele dneve, tudi ob najhujši vročini. Odkar sem pri minoritih, je možnosti za igranje tenisa manj, a včasih mi vendarle uspe najti kakšno uro med počitnicami.

Telesna aktivnost je zelo pomembna za telo in duha. Opažam, da je je med duhovniki in redovniki premalo. Težko si organiziramo urnike, ki so zelo ohlapni, je pa morda tudi premalo zavedanja o pomembnosti gibanja. Šport ponavadi bolj spremljamo kot pa se z njim ukvarjamo. Morda bo treba v prihodnosti med pogloblitve projekte v provinci uvrstiti tudi to tematiko.

P. Igor, najlepša hvala za ta pogovor. V imenu vseh bralcev revije ti želim, da te Gospod še naprej spremlja s svojo milostjo in blagoslovom v tvojem redovnem življenju, še posebej pa pri odgovornem vodenju Slovenske minoritske province.

BREZMADEŽNA

Kako in zakaj spoštovati Marijo?

Enega najodličnejših odgovorov na naslovno vprašanje je gotovo podal sv. Ludvik Marija Grignon de Montfort (1673–1716) v svoji knjigi z naslovom *Razprava o pravi pobožnosti do svete Device*. V Sloveniji je ta knjiga bolj znana pod naslovom *Popolna podaritev samega sebe Kristusu po Mariji*. To klasično delo o čaščenju Device Marije je bilo leta 1913 prevedeno tudi v prekmurščino. Prevod nosi naslov *Skrovnost Marijina ali list od robstva preblažene Device*, spisal bl. Montfortski Grignon Ludovik in ga je leta 1913 izdalo uredništvo Marijinega lista. Zaradi vseplošnih duhovnih sadov pa to knjigo danes v nemščini in francoščini preprosto imenujejo *Zlata knjiga*.

Razprava o pravi pobožnosti do svete Device je bistveno vplivala na papeže 20. stoletja, posebej na Pija XII., sv. Janeza XXIII. in sv. Janeza Pavla II. Slednji je to izrazil z izbiro svojega grba in gesla, ki sta oba bistveno montfortanska:

Črka M pod križem v grbu in geslo *Popolnoma tvoj (Marija)*. Tudi njegov pontifikat je bil ves Marijin. Poljski priamas in kardinal Stefan Wyszyński (1901–1981) je pričeval, da bi ga komunistični zapor popolna strli, če se ne bi v prvih tednih zapora posvetil Mariji po navodilih sv. Ludvika. Prav tako je zagrebški nadškof bl. Alojzij Stepinac želel, da bi po komunistični revoluciji v Jugoslaviji župniki pri majski pobožnosti vernikom brali to knjigo, da bi lahko v materialistični komunistični državi ohranili svojo katoliško vero.

Iz tega tako spoštovanega spisa o Devici Mariji bomo zajemali tudi v naših *Stopinjah*, in sicer pod naslovom *Kako in zakaj spoštovati Marijo*. Za tokratno duhovno premišljevanje še navajam dva izreka sv. Janeza Pavla II., naslednjic pa se bomo posvetili besedam sv. Ludvika. Prepustili se bomo njegovemu zanesljivemu nauku in se z njegovo pomočjo po Marijinem zgledu in pomoči spremenili v prave kristjane.

Sv. Janez Pavel II. je o posvetitvi Mariji dejal: »Prej sem bil glede pobožnosti do Marije bolj zadržan; bal sem se namreč, da marijanska pobožnost zakriva Kristusa, namesto da bi mu dajala prvo mesto. V luči nauka, ki ga razvija sv. Ludvik, pa sem jasno uvidel, da je resnica čisto drugačna. Naš notranji odnos do Matere Božje organsko poteka iz naše povezanosti s Kristusovo skrivnostjo. Sveta Devica Marija se bolj in bolj razkrije ravno tistemu, ki napreduje v razumevanju skrivnosti Jezusa Kristusa, učlovečene besede, in obenem v razumevanju skrivnosti troedinega Boga, v kateri ima skrivnost odrešenja svoje korenine in svoj cilj. Reči moramo celo, da človeku, ki si prizadeva, da bi spoznal in ljubil Kristusa, le-ta sam pokaže na svojo Mater, kakor je to storil na Kalvariji pri svojem učencu Janezu. Vsakomur izmed nas pravi Gospod o Mariji: 'Glej, tvoj sin!' 'Popolna pobožnost' do Marije raste z našim poznanjem Kristusa in z našo zaupljivo predanostjo pravi osebi. Še več, ta 'popolna pobožnost' do Marije je nujno potrebna tistemu, ki se hoče brez pridržkov darovati Kristusu in delu odrešenja.«

Ko je bl. Janez Pavel II. postal krakovski nadškof, je v govoru svojim duhovnikom napovedal, da bo eno izmed glavnih del v njegovem poslanstvu poučevanje o Mariji in njeni skrivnosti: »Že dolgo časa sem prepričan, da je skrajno težavno razumeti Kristusovo skrivnost brez njegove matere Marije. Zato najprej želim, da bi se sam v tem poglobil, da bi potem tudi vas uvajal v skrivnost odrešenja, in sicer po Mariji, da bomo tako vsi skupaj na zares odgovoren način izpolnjevali Božje naročilo, naj gradimo skrivnostno Kristusovo telo, Cerkev, in naj postanemo pravi Je-

»Hčerka moja, glej moje Srce, obdano s trni, katerega nehvaležni ljudje nenehno prebadajo s svojimi kletvami in nehvaležnostmi. Vsaj ti si prizadevaj, da me tolažiš, in jim povej, da bom vsem tistim, ki se bodo pet mesecev, vsakokrat na prvo soboto, spovedali, prejeli sveto obhajilo, zmolili rožni venec in mi petnajst minut v premišljevanju petnajstih skrivnosti rožnega venca delali družbo v spravo za grehe, v njihovi smrtni uri stala ob strani z vsemi potrebnimi milostmi za zveličanje njihovih duš.«

Pobožnost petih prvih sobot se je začela širiti med ljudmi po škofijah in župnijah ne le na Portugalskem, ampak tudi drugod; v Sloveniji sredi 2. svetovne vojne leta 1943. Ljudje so jo zelo resno vzeli. Cerkve so bile polne in pred spovednicami zelo dolge vrste. Za marsikoga je bila ta pobožnost temeljita priprava na mučeniško smrt leta 1945.

Če povzamemo Jezusove, Marijine in Lucijine misli o obhajanju prvosobotne pobožnosti, lahko rečemo, da z njo izpolnjujemo Jezusovo in Marijino željo ter na odličen način častimo Marijino brezmadežno Srce ter mu zadoščujemo. Vodi nas v prisrčen otroški odnos do naše nebeške Matere, ki nam ob našem sodelovanju zagotavlja večno zveličanje. Tako daje naši veri marijanski značaj, ko v polnosti upošteva Marijino sredniško vlogo. Hkrati je sredstvo za preprečitev vojn in s tem za dosego svetovnega miru. Je tudi dobra priprava na posvetitev in izročitev Jezusovemu in Marijinemu srcu. Seveda so vsi ti sadovi odvisni tudi od našega osebnega sodelovanja.

zusuvi učenci.« K tem besedam, s katerimi nakazuje, da je mogoče Kristusovo skrivnost spoznati v polnosti samo s pomočjo njegove matere Marije, je dodal: »Rad bi bil s Kristusom v duhovniški službi in v dušnopastirskem služenju povezan po njegovi materi Mariji. Njeno mesto v odrešenjski zgodovini je malo poznano. Hočem ga vedno globlje razumeti in ga postaviti v naše delovanje. Kajti Marija ima pri odrešenjskem delu Jezusa Kristusa edinstveno nalogo.«

Literatura:

Sv. Ludvik M. Grignon de Montfort (1980). *Popolna podaritev samega sebe Kristusu po Mariji*. Pleterje: Kartuzija Pleterje.
Anton Strle (1983). Po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Marijo. *Srečanja* 3-4, marec-april, 43-44.
Anton Strle (1984). Po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Mariji. *Srečanja* 3-4, januar-februar, 11-12.
Anton Strle (1988). Marija, vzor kristjana, zavzetega za svet. *Bogoslovni vestnik* 48, 105-118.

Andrej Lažeta

Pobožnost prvih sobot

Fatimsko vidkinjo sestro Lucijo je Marija sama poučila, Jezus pa jo je nato večkrat spodbudil, naj si vztrajno prizadeva, da bo Cerkev odobrila in vpeljala hvalevredno pobožnost prvih sobot. Lucija je Marijino navdilo prejela 10. decembra 1925 v Pontevedri v Španiji in ga posredovala svojemu škofu, ki ga je 1939 potrdil kot pristno. Bistveno Marijino besedilo se glasi:

V Marijini šoli

BRATSTVO

Glagol srečati izvira iz besede sreča. To lepo nakazuje, da se naša sreča dogaja v srečanjih z drugimi in Drugim. Lahko bi rekli, da je bratstvo prostor in pogoj za človekovo srečo.

Treba je razlikovati dvoje: pobožnost prvih sobot in pobožnost petih prvih sobot. Marijina vélika obljuba, da bo ob smrti uri stala ob strani z vsemi za zveličanje potrebnimi milostmi, velja za tiste, ki vsaj enkrat v življenju pet zapovrstnih prvih sobot izpolnijo vseh pet naštetih pogojev. Pobožnost prvih sobot je že pred Fatimo priporočal papež Pij X., ki se je odražala predvsem v prejemu svetega obhajila v zadoščenje Marijinemu brezmadežnemu srcu. Poleg tega naj bi vsako prvo soboto preživel v duhu zadoščevanja in v molitvi za duhovne poklice ter za svetost duhovnikov.

Marijina obljuba iz leta 1925 v Pontevedri v Španiji predvideva, da pet zaporednih prvih sobot izpolnimo pet pogojev:

1. opravimo dobro spoved v duhu zadoščevanja Marijinemu brezmadežnemu Srcu; spovemo se lahko že več dni prej ali pozneje, a ob prejemu svetega obhajila na prvo soboto moramo biti v posvečujoči milosti;
2. prejmemo zadostilno sveto obhajilo, ki je osrednje dejanje pri opravljanju prvih sobot; kdor ne more v cerkev, npr. bolniki, se lahko spove in prejme sveto obhajilo tam, kjer prebiva;
3. zmolimo en del rožnega venca;
4. petnajst minut delamo družbo Marijinemu brezmadežnemu srcu s premišljevanjem ene ali več skrivnosti rožnega venca; molimo in premišljujemo lahko doma;
5. vse štiri omenjene pogoje opravimo z namenom zadoščevanja Marijinemu srcu.

Jezus je Luciji pojasnil, da tisti, ki omenjenih pogojev ne bi mogli izpolniti v soboto, jih lahko iz upravičenih razlogov z duhovnikovim (npr. spovednikovim) dovoljenjem izpolnijo naslednjo nedeljo.

Kdor ljubi Jezusa in Marijo ter svoje bližnje pa tudi sebe, se prvosobotne pobožnosti ne bo udeležil samo petkrat, ampak mu bo postala življenjsko pravilo in priložnost za izkazovanje ljubezni do Jezusa, Device Marije in vseh ljudi. Naš cilj je hoja za Kristusom, kakor jo uči evangelij. S pomočjo obhajanja prvih sobot pa nam Devica Marija pri tem pomaga.

Cilj obhajanja petih prvih sobot je prenovljeno krščansko življenje in predstavlja marijansko dopolnilo k poglobljanju duhovnega življenja. Voditi hoče k osebni vernosti, ki sloni na osebni odločitvi, molitvenem in zakramentalnem življenju, katerega središče je sveta evharistija.

Znotraj pobožnosti prvih sobot je tudi posvetitev Materi Božji. Mnogo lažje bomo hodili skozi življenje, če se bomo zaupali in priporočali naši Materi in Devici. Njej je zaupano oskrbnitvo Božjega usmiljenja. Marijina volja je enaka volji Boga. In kadarkoli se ji posvetimo, postanemo v njenih rokah to, kar je ona v Božjih, ORODJE BOŽJEGA USMILJENJA. Prepustimo se njenemu vodstvu, prepustimo se njeni materinski roki. Če nas bo ona vodila, bo naš čolnič življenja varno plul po morju življenja.

Iz raznih virov povzel P. Toni Brinjovc

Marija je najprej obiskana, se pusti obiskati Bogu. Je obsenčena s Svetim Duhom. In v moči tega obiskanja obiše svojo sorodnico Elizabeto, s katero se srečata na vseh nivojih človekove razsežnosti (zgane se dete v njenem telesu).

Duhovni človek je odprt človek, se pusti dopolnjevati in obiskati. Za človeka, ki se začne zapirati in misli, da bo zmogel vse sam, je to velika nevarnost. S človekom se lahko srečamo telesno, lahko pa tudi v Duhu, s srcem. Takrat nastane nekaj lepega. Duh, ki je v nas, prepozna Duha drugega in takrat se zbudi sreča.

Pustimo se torej obiskati najprej Svetemu Duhu, da bo lahko naše bratstvo prostor naše osebne sreče in naše srečevanje na vseh nivojih našega bivanja.

P. Toni Brinjovc

Pripravlja: Doroteja Emeršič

SRCE SRCU GOVORI

Kliče ptica svoje male
iz gnezda med zelene trave,
da naučila bi jih peti,
Božje stvarstvo razodeti.

Rože tam cvetijo;
ena manjša, druga lepša.
Vsaka v svojem belem venčku zbira
zlata zrna sonca.

Črni kosi, škorčki, liščki
med marjeticami se igrajo.
Cel dan s sestricami v travi
o barvah, o rožnih krilih šepetajo.

Zbira ptica svoje male,
kot Frančišek svoje brate:
»Mir in dobro si delimo, dragi bratje!
To sta zlati zrna sonca,
mala rožna zrna zemlje.«

Samo pesem svoje mame
vsaka ptica zna žgoleti.
O, ko bi ptičje žvrgolenje
mogel človek razumeti.

Stanka Mihelič

PRIDI NAS REŠIT

Postavili so se v procesijo
drug poleg drugega:

za križem,
za Križanim
z Brezmadežno Marijino svetinjo
in s prižgano kadilnico,
brat z bratom.

Plameni sveč
se pozibavajo s koraki,
razsvetljujejo obraze,
potopljene v molitev sprave.

Menihi asiške karizme so
romarji evangelija
ljubezni, veselja;
potopljene so
v oblake dišečega kadila,
zazrti so v svoje duše
in v Gospodove opomine ...

Sveti Frančišek,
na gori La Verna izprosi usmiljenje
za vse brate in sestre!
Bog te posluša
in usliši
tvoje ponižno srce.

Stanka Mihelič

TA LJUBEZEN OSTAJA

Lačni kruha, gobavci sedimo
ob asiških cestah;

čakamo te, sestra Klara,
čakamo na hlebček tvoj.

Nasiti lačna usta,
potolaži samotna srca!

Naša luč ugaša.

Ob asiških oljkah
čakamo te, sestra Klara.

Napolni vse svetilke

z oljem svoje duše,
naše prazne so in hladne.

Zapuščeni, prazni so skalnjaki.

V vrtovih asiških vrtnic
čakamo te, sestra Klara.

Natrgaj rosne rože vere
za naš tabernakelj.

Naše vrtnice so posušene
in ovenele.

Prazne,

stisnjene v pest so naše roke.

Vse asiške roke

čakajo na tvojo roko, sestra Klara.

Podari nam mladost Duha.

Veselje naj odpira našo dlan
za srečno misel in pozdrav,

objem, ko grem naproti
svojim sestram, svojim bratom.

Stanka Mihelič

Bratstvo OFS v Rušah

Doroteja Emeršič

Ruše so majhno mesto, ki stoji v dolini Drave pod severnimi obronki Pohorja, približno 15 kilometrov od Maribora. Naselje je razpršeno z več jedri, glavno središče pa je trg pred cerkvijo Marijinega imena, ki je župnijska cerkev župnije Ruše. Mesto ima okoli 4.500 prebivalcev. Ko slišimo ime Ruše, nam v ušesih zazveni Kemična tovarna Ruše, ki je dolga leta dajala kruh mnogim Rušanom in okoličanom, a tudi zastrupljala njihov zrak. Danes je ni več.

Malokdo pa ve, da tam živi bratstvo oziroma sestrinstvo desetih sester, ki jih navdušuje in združuje duh svetega Franciška Asiškega.

Enkrat mesečno na srečanjih skupaj molijo, pojejo, pri-sluhnejo katehezi, predvsem pa druga drugo spodbujajo k dobremu. Ker pa je OFS red, eden izmed treh, ki so se oblikovali ob zgledu sv. Franciška, je razumljivo, da

Sestra Cilka (na sliki desno spodaj)

Župnik Robert Senčar

izpolnjujejo tudi pravila. Med njimi je tudi ta, da vsaka tri leta izpeljejo volilni kapitelj, na katerem izvolijo novo vodstvo krajevnega bratstva. Za pogum in odločitve, da so izpeljale to dejanje, jim je potrebno čestitati. Torej, sestre OFS v Rušah, lepo pozdravljene in čestitam!

Ker pa mora biti na kapitlju prisoten tudi nekdo iz pokrajinskega bratstva, smo se kapitlja udeležili še Goran Sabolič, podpredsednik PS, br. Jurij Štravs, duhovni asistent PB in Doroteja Emeršič, predsednica PB mariborske metropolije.

Ko bi videli, kakšne priprave so to bile! Sestre so mislile na vse: pripravile so dobra poročila, sijajno kosilo, predvsem pa so se priporočale Svetemu Duhu, ki je bil prisoten med nami, saj so potekale volitve skoraj za vsako službo v razmerju 1 : 7 (prisotnih je bilo 8 sester). Kaj to pomeni? Da je za nekoga drugega volila samo sestra, za katero so volile vse ostale. To je bilo smeha! Ni bilo lahko sprejeti vseh služb, kajne, sestra Lote? Vendar ste po premisleku in v zaupanju v Božjo pomoč službe tudi sprejele. Hvala vam!

Veliko veselje tega bratstva pa je v tem, da jih močno podpira **župnik Robert Senčar**, ki (še) ni član duhovniškega bratstva OFS, vendar se zaveda, kako dragocena je taka skupina v župniji. Povedal je: »Skupina sester OFS v moji župniji je zelo dragocena. Čutim duhovno povezanost z njimi, dajejo mi molitveno podporo, so kot 'tankštela' (bencinska črpalka, op. avtorice). V vsem, kar potrebujem, se lahko obrnem na OFS – tako v materialnem kot v duhovnem smislu. Vesel sem, da jih imam.«

Sestra Cilka je povedala, da si želi, da bi v njihovih srcih obrodila semena Božje besede. Vedno ji je lepo, ko se srečajo, čuti, da pride med svoje, skupaj se trudijo za dobro.

Lucija Celcer: »Bratstvo me vedno znova spominja, da smo socialna bitja. Najlepša je skrb za drugega. Če si sam, umiraš in izgubljaš smisel, bratstvo pa te kuje in daje smisel tvojemu bivanju.«

Marjeta Anka Jurše (prejšnja predsednica): »Bratstvo je takrat, ko si sestre ali bratje medsebojno pomagajo, skupaj molijo. V našem bratstvu si zaupamo težave in molimo ena za drugo. Prav tako pa tudi za naše pokojne, saj smo povezani v občestvu svetnikov.«

Lote Podbregar (nova predsednica): »Bratstvo mi pomeni novo življenje, spoznanje nove duhovne dimenzije v duhu svetega Franciška. Osebnostno me pogloblja v veri, ponižnosti, skromnosti, v dobrih delih.«

Marjeta Anka Jurše

Lucija Celcer

Lote Podbregar

Lepo je biti (z) minorit(i)

P. Andrej Maksimilijan Sotler

Tri besede za uvod. Moje krstno ime je Andrej Sotler, od večnih zaobljub naprej nosim tudi ime našega svetega brata Maksimilijana Kolbeja, prvega minorita, ki sem ga poznal že kot otrok, in sicer iz majskih šmarnic. Prihajam iz Radovljice, iz petčlanske družine, v kateri sem bil deležen vsega, kar otrok, mladenič potrebuje kot popotnico v življenje.

Moj prvi stik z minoriti je bilo romanje v Assisi v letu 2002, ko sem prvič obiskal kraje in poti sv. Frančiška. In takrat se je začela moja pot z minoriti. Ohranil sem stik z brati in ko sem tri leta pozneje sprejel odločitev, da se jim pridružim, sem že malo vedel, kam grem ☺. Med študijem in redovno formacijo se je ta odločitev brusila in tako sem v letu 70. obletnice mučeništva sv. Maksimilijana Kolbeja izrekel večne zaobljube ter si pridel njegovo ime.

Biti minorit zame pomeni biti manjši, biti blizu ljudem tako kot sv. Frančišek, biti pozoren do njih kakor sv. Anton in jih imeti rad tako kot sv. Maksimilijan. Prav življenjska zgodba sv. Maksimilijana Kolbeja, »dati življenje za bližnjega iz ljubezni do Jezusa« je tista, ki me v mojem življenju najbolj nagovarja in izziva. Tako v svojem življenju iščem poti do ljudi. Prav zato mi je lepo biti (z) minorit(i), ker imam brate, ki mi pomagajo in omogočajo, da lahko dajem življenje, svoj čas, svoje darove na razpolago drugim – Frančiškovim otrokom in mladini, skavtom, pri katerih sem zadnje tri leta bolj vključen ... Hvaležen sem Bogu in bratom, da skupaj pričujemo, ko

pripravljamo tabore, romanja in duhovne vaje ter jih izvajamo tako doma kot v Assisiju. S tem kažemo svetu, da se da tudi danes živeti Frančiškov ideal bratstva in skupnosti, da lahko v vseh prepoznavamo Gospoda in mu služimo.

Ni pa vse samo (sončna) pesem, čeprav smo Frančiškovi manjši bratje. Biti manjši brat pomeni tudi biti odgovoren zase, za brate, za svojo poklicanost in za vse tiste, ki so ti zaupani. In prav tu se najbolj učim majhnosti, ko marsičesa ne zmorem sam ali se ne morem sam premakniti, ko potrebujem brate pri skupnem delu, ko so ob meni, da me spodbujajo in včasih tudi »brčnejo« z mesta, na katerem sem, in mi s tem pomagajo narediti korak naprej. Tako sem z nekaj »brcami« oz. spodbudami »obdarjen« in z izkazanim zaupanjem okrepljen prišel v Haloze, kjer sedaj že peto leto skrbim za župnijo Sv. Trojice in za tukajšnje Božje ljudstvo. Trudim se imeti rad vse ljudi, jih spremljati v njihovih življenjskih zgodbah

in poteh, jih opogumljati in tolažiti, se z njimi veseliti in praznovati. Jih krepčati z zakramenti in Božjo besedo ter spremljati na poslednjo pot. Po skoraj 14 letih med manjšimi brati lahko zapišem, da mi je med njimi lepo, da sem hvaležen za pot, ki je za menoj, za brate, ki so hodili in še hodijo z menoj, za vse ljudi, ki jih na poti srečujem in z njimi delim njihove poti. Vesel in hvaležen sem, da imam v skupnosti, v kateri bivam, dovolj podpore in svobode, da lahko odgovarjam na izzive in potrebe zaupanih skupin, v katere sem vključen kot duhovnik. Ko pa se ozrem na prehojeno pot, sem nadvse hvaležen Bogu, da je »vztrajal« z menoj in me potrpežljivo čakal, ko sem se odločal Zanj.

In prav zato, ker je odločitev za minorite odločitev Zanj, mi je lepo biti (z) minorit(i).

Božično-novoletno srečanje

P. Danilo Holc

To, da se bratje slovenske minoritske province skupaj s svojimi starši in ožjimi sorodniki vsako leto po božično-novoletnih praznikih srečamo, je menda edinstvena izkušnja v celotnem redu. K temu gotovo pripomore in nam omogoča majhnost slovenskega prostora. Tako smo letos 2. januarja 2019 v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju obhajali že 47. tradicionalno srečanje.

Začeli smo s sv. mašo ob 10. uri, ki jo je vodil novi provincialni minister, p. Igor Salmič. V pridigi je spregovoril o lepoti in pomembnosti izkušnje družinskega življenja, katerega vzor nam je sv. družina. Pri sv.

maši smo se spomnili tudi na p. Jožeta Osvalda, starosto slovenskih minoritov, ki bo letos obhajal zlato mašo, in p. Andreja Šegulo, ki bo letošnji srebrnomašnik.

Po sv. maši je bila najprej priložnost za izmenjavo prazničnih voščil, nato pa smo srečanje nadaljevali pri skupni mizi v refektoriju samostana. Pred kosilom smo prisluhnili provincialnemu ministru, ki nam je predstavil nekaj pomembnejših dogodkov preteklega leta in se obenem zadržal k prihodnjim dogodkom v tem letu. Med osrednjimi bo gotovo obhajanje rednega generalnega kapitlja, ki se bo odvijal maja in junija v Assisiju in Collevalezzi v Italiji. Med kosilom je bilo veliko časa za prijeten klepet s sorodniki, znanci in brati.

Srečanje smo sklenili s kulturnim programom, ki so nam ga tudi letos pomagali sooblikovati sorodniki p. Mateia Senteša iz Romunije. Prisluhnili smo nekaterim skladbam, pesmim, ob zaključku pa smo skupaj zapeli znano božično pesem Sveta noč. Provincialni minister se je lepo zahvalil tako vsem udeležencem kakor tudi tistim, ki so srečanje pripravili, in nas že povabil na naslednjega ob letu osorej.

Sveti asiški samostan

P. Janez Šamperl

Zadnje srečanje uredniškega odbora, ki je bilo v Ljubljani – jaz pa zaradi operacije kolena tudi tam – je bilo zelo živahno in nihče se ni pretirano branil dela, ki mu je bilo dodeljeno. Tudi sam se nisem branil nadaljevanja asiške rubrike – le malo me je zaskrbelo, kaj bom pisal, saj bom skoraj dva meseca odsoten iz svetega mesta ... To svojo bojazen sem izrazil na glas in takoj se je vsul plaz predlogov, o čem vse bi lahko pisal. Eden izmed njih je bil, naj predstavim naše veliko mednarodno bratstvo, kako živimo, kako sprejemamo romarje z vsega sveta ... O, nič lažjega, sem si rekel, malo bom opisal dnevi red, poudaril to in ono, pa bo. A po prvih začetkih sem hitro uvidel, da bi moral za bralce Duha Assisija, ki jim je Assisi tako domač in Sacro Convento že dobro poznajo, napisati kaj več, nekakšen duhovni odsev tega samostana v čas in prostor. Sacro Convento je namreč zaradi »mističnega srca Assisija«, zaradi svojega poslanstva, zaradi dejstva, da je »pod isto streho« kot Frančiškova bazilika, ki je Caput et mater celotnega reda Frančiškovih bratov, nekaj posebnega.

Te posebnosti vidimo že na prvi pogled: najprej nepresihajoča reka vernikov – ljudi z vsega sveta, (prek štiri milijone jih naštejemo na leto), ki jim oskrbujemo Božje skrivnosti, razlagamo Božjo besedo, delimo zakrament sprave in jih vodimo do Frančiškovega groba, razlagamo lepe umetnosti, ki nas usmerjajo k večni lepoti ... Potem imamo virtualne obiskovalce Frančiškovega groba

in bazilike (lani je bila to najbolj obiskovana internetna stran v Italiji – 250 milijonov klikov), saj je grob možno prek spleta obiskovati 24 ur na dan. Mnogi spremljajo sv. mašo in našo molitev, ki jo vsak dan prenašamo prek Facebooka. Posebej izstopajo veliki dogodki, ki jih v živo prenaša RAI 1, prek nje pa mnoge nacionalne televizije. Naj omenim dobrodelno prireditev CON IL CUORE, pri kateri radi sodelujejo najboljši italijanski kantavtorji in pevci (lani smo s to prireditvijo za misijone zbrali več kot dva milijona evrov). Ne smemo pozabiti znanega božičnega koncerta v gornji baziliki, pa vsakoletnega srečanja »Naša mati zemlja« ... da o cerkvenih in Frančiškovih praznikih ne govorimo. Samostan izdaja tudi revijo San Francesco patrono d'Italia (še vedno v sto tisoč izvodih), bogata samostanska knjižnica pa dnevno sprejema študente teološke fakultete, ki deluje v samostanu, in vse, ki jih knjižnica zanima. Vse to asiško dogajanje, ki si ga poprej nisem predstavljal niti v sanjah, sem začel doživljati in dojemati potem, ko mi je bilo dano narediti asiški korak, v katerem še vedno zaznavam nekaj skrivnostnega – priti s Ptujске Gore, iz zavetja Marijinega plašča v mesto, »zidano na skali«, v »drugi Jeruzalem«, v Frančiškovo mesto, ki sem ga sicer poznal »od daleč« ... A kar naenkrat sem postal njegov prebivalec – še več, član samostanskega bratstva, eden od 72 bratov, ki prihajajo z vsega sveta – poklican, da z njimi razlomim kruh življenja. Hitro sem doumel ta veliki privilegij začutiti

dežel. O tej skupnosti in njenem življenju morda najbolj strnjeno spregovori angel Frančiškovih bratov, ki sem ga napisal kmalu po prihodu. Svet je tukaj tako majhen. Poleg mene v obednici sedi brat Zambijec, ki je bil ob umirajočem p. Mihu Drevenšku, drugi brat iz Amerike je dolga leta predaval s p. Milanom Holcem, tretji se pohvali, da dobro pozna našega provinciala p. Igorja. Zopet drugi me sprašuje, kje je sedaj br. Miha Majetič, p. Martin Kmetec pa je znan skoraj vsem ... Še in še bi lahko našteval vse do zadnjega brata, ki je pred kratkim prišel v našo skupnost – nič

izjemno mistično obnebje, v katero sem prišel. Nič čudnega torej ni, da me je takoj na začetku, za prvi božični večer v Sacro Conventu, obiskal ANGEL SPOMINA.

Na sveti božični večer
me je v samotni samostanski sobi,
brez slehernega opomina,
obiskal angel spomina.

Skupaj sva prehodila del poti,
obiskala nekaj ljudi,
molila sva in pela,
tako je v moji sobi
božična noč oživila.

Vse polno obrazov
je v sobo stopilo,
a je bilo še prostora
za jaslice in za
sveto družino.

In če malo poenostavim, vsa pretekla štiri leta sem angelom v roke, v njihova usta, na njihove poti polagal svoja duhovna ozaveščanja, doživetja, spoznanja, duhovna sporočila, evangelijske spodbude, ki so se mi porajale v vsakdanjem življenju preprostega Frančiškovega brata. Angeli, ki sem jih pisal, so tako nekako oddaljeni, so blede odsev dogajanja – življenja. To pove tudi naslov prve zbirke »Angeli na poti življenja«, drugi pa jo dopolnjuje – »Čisto vsakdanji angeli«. Z zadovoljstvom in velikim veseljem pa moram povedati, da sta knjigi ugledali luč sveta zaradi ljudi, ki so jim angeli blizu in so v njih prepoznali sporočilo ter dejavno pomagali in sodelovali pri korakih, potrebnih od prvih zapisov pa do nastanka knjige.

Tisto, kar je posebnost Sacra Conventa, je zagotovo velika skupnost, ki jo (trenutno) sestavljajo bratje iz 25

še ne govori italijansko, a je vedno nasmejan. »Govorica nasmeha« pa je vsem znana in razumljiva.

Svoja krila
na široko razpira,
da bratov ne muči
pripeka dneva
in da jih v temi
ne preizkuša
varljivost noči,
ki od vsepovsod grozi.

To so zares
pravi bratje:
veseli in prodorni,
nekateri malo okorni.
Eni so zamorci,
drugi čisto beli,
vsi različni,
vsi drugačni ...
Še barva obleke jih ločuje;
a vse enak
bel pas
s tremi vozli
povezuje
in jih po očetu Frančišku
z Bogom združuje.

Ko pridejo skupaj,
radi zapojo,
in potem je,
»kot bi bilo
mlado vino
na mizo postavljeno«.
Saj to je noro!
pravi kakšen brat.

Drugi ga takoj popravi,
kako bi na gostiji življenja
lahko bil žalosten svat.

Njihov angel
jim je zelo podoben.
Je razgiban in prodoren.
Saj drugače
s svojimi krili
ne bi zmozel
zaobjeti treh vrhov
veličastnega drevesa
in še mladik,
ki jih Božji veter
naokrog raztresa.

V veliki skrbi za
njih svetost
in Frančišku podobnost
jim angel nenehno razkriva
veliko podrobnost:
Manjši kot je Frančiškov brat,
več je v njegovem srcu
prostora za Boga,
bližje je idealu
vesoljnega bratstva.

Za trenutek se zaustavimo ob »veliki podrobnosti«: **manjši ko je Frančiškov brat, več je v njegovem srcu prostora za Boga.** Hitro ugotovimo resničnost in težo angelovega sporočila (ki je namenjeno vsem). Biti manjši je nikdar dokončan dinamični proces za vsakega manjšega brata – je potovanje proti majhnosti ... postajati manjši – »še manjši od najmanjšega«. Bolj kot Frančiškov brat (sestra) postaja manjši, bolj se v njegovem srcu krči vse, kar je posvetno, kar je grešno, mračno ... in bolj se veča prostor za vse, kar je Božje, kar je posvečeno, sveto ... Veča se prostor za svobodo, za nenavezanost,

za uboštvo – vse tja do ideala, do za nas nedosegljive Jezusove drže: »Sin človekov pa ni imel, kamor bi glavo naslonil!«

V naši velikim skupnosti zaznavam še eno posebnost – ne poznamo tihih dni ... ali tednov, ki se tako radi naselijo v male skupnosti, pa tudi v družinsko življenje ... Vedno je od nekod slišati smeh, vedno je kdo, ki pove spodbudno besedo, ki ti položi roke na utrujena ramena, vedno je kdo, ki ti da vedeti, da nisi sam. Posebej ob večerih je v veliki obednici običajno kakor v čebelnjaku. Prepletajo se različni jeziki, glasovi, sprehodi med mizami. To je čar, prednost in moč velike skupnosti, ki pa ima seveda tudi določene težave. Te so povezane predvsem z organizacijo dela, ki je strogo določena. Če ne prideš pravočasno na delovno mesto, mora sobrat »vleči« namesto tebe in če npr. z avtom zamudiš prihod, ki si ga zapisal za vrnitev, drugi sobrat ne bo mogel pravočasno priti do zobozdravnika, na podružnico ali na pomemben sestanek, saj ima cela skupnost na uporabo le sedem avtomobilov. Še nekaj je, kar lahko opazujemo posebej v zadnjem času. Na naša vrata trka vedno več sobratov iz vseh obedienc, pa tudi člani drugih redov, škofjski duhovniki ..., da bi z nami v skupnosti preživeli nekaj tednov ali mesecev in bi si nabrali novih moči. Večinoma se popolnoma vključijo v naše molitveno življenje in delo in so velik blagoslov za skupnost, saj prinašajo dragoceni kamenček v mozaik Sacra Conventa. Sem moram umestiti še pristojevoljce iz Slovenije – skrbnike asiških samostanskih oljk, ki že peto leto prihajajo v Assisi (seveda jih je samo nekaj, ki prihajajo že vseh pet let; skupina se vedno pomlaja in spreminja). Ko opazujem zavzetost, poslušam njihove pogovore in berem njihove zapise v spominsko knjigo, z veseljem ugotavljam, da jih nagovarja duh sv. Frančiška in tudi oni – kot laiki – v podobo Sacra Conventa prinašajo svoj dragoceni zlati kamenček; novo dimenzijo, ki je poprej ni bilo, in zastavlja bratom marsikatero vprašanje za današnji čas.

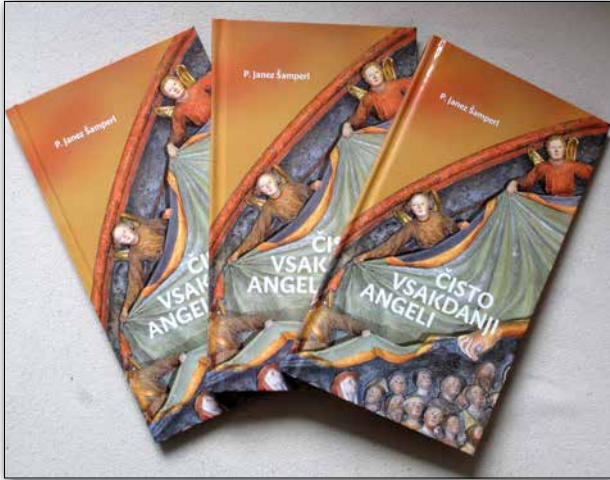
MIR IN DOBRO VSEM IZ ASSISIJA!

Čisto vsakdanji angeli (Ognjišče, 2018)

Hedvika Dermol Hvala

V »lahnem vetriču« se je v decembru 2018 med nas spustila druga jata asiških angelov izpod peresa p. Janeza Šamperla. Iz svetega samostana prek asiških poljan je svoje mesto v Sloveniji našla knjiga *Čisto vsakdanji angeli*. To je neke vrste nadaljevanje prve *Angeli na poti življenja*, ki je prav tako pri Založbi Ognjišče izšla pred tremi leti. Angelske nagovore čudovito dopolnjujejo fotografije angelov iz bazilike na Ptujski Gori avtorja Ubalda Trnkoczyja, čigar fotografija krasi tudi naslovnico.

Težko bi opredelili, ali je to knjiga z angeli, o angelih ali pa je pravzaprav odsev našega življenja ob njih. Gre za preplet posameznih angelov, ki nas spremljajo v vsakdanjem življenju, s katerimi sobivamo, čutimo, delujemo, odstiramo neznano. Če so angeli prve knjige usmerjali naš korak prek njiv, neba, skozi življenje do svetih krajev in ljudi, odkrivali lepote realnega sveta in se spuščali na duhovne širjave, prinaša druga knjiga nekoliko drugačen pogled. Na eni strani namreč sledimo angelski preprostosti, na drugi pa zaznavamo bolj ali manj prikrito Božje sporočilo, kar je razumljivo, saj gre za neke vrste oznanjanje evangelija.

Čeprav vsak angel spregovori zase ter ima svoj namen in poslanstvo, je bilo celoto 50 angelov moč povezati v štiri pomenske skupine. Na prvi pogled so se angeli nenaekomerno prepletali, a končna podrobnejša analiza je pokazala sistematično (nenačrtovano) zgradbo, pri kateri sta prvi in zadnji del s po 15 angeli miselno zaokročila osrednja duhovna niza s po 10 angeli. Je dovršena zgradba 15-10-10-15 lahko zgolj naključje?

Ta posebni angelski ritem nas simbolično spominja na Frančiškovo pot, pot iskanja, duhovne rasti, povezave z Bogom in naravo. Prvi del odzvanja na Frančiškovo mladost, njegovo pot zastrtih oči, povezovanja, objeme in

spoznanja, da na poti nikoli nisi sam. Bog čaka, da naredimo korak, stopamo prek strme in ozke poti in šele, ko odvržemo masko, naša duša na novo zaživi: »V/ ognju preizkušnje, trpljenja in novega zrenja angel pristnosti zaživi, srce okrepi in človeško obličje prekali« (Angel pristnosti, str. 24). Kot je bil Frančišek preizkušan, smo v življenju tudi mi, a ravno to rojeva v nas notranji mir, veselje, radost, spoznanje in svobodo, do katere je skozi življenje prihajal tudi asiški ubožec. Tako v drugem delu angeli poskrbijo predvsem za radost naše duše, da se z milobo napolnjeni lažje napotimo v zavetje svetišč. V tretjem delu iščemo, popravljamo, obnavljamo. Frančišek je z nami, še najbolj ga začutimo znotraj zidov podružničnih cerkva: »/A/ngel se včasih dolgočasi in vzdihujoč sv. Frančiška blagruje, ki se je vsak dan spomnil podružničnih cerkva in katedral, ko je molil za brate in za vse ostale /.../« (Angel podružničnih cerkva, str. 63). Asiška pesem, nežno valovanje večernih trav in simfonija noči nas ponovno zapeljejo med ljudi. K očetovi hiši, k starejšim in osamljenim, k mamam in taščam, k bratom in prijateljem ... Na tej poti so z nami vedno angeli, celo angelja se tokrat pojavi. Usmerjajo nas, pomagajo iskati notranjo luč in spodbujajo pri življenjskem poslanstvu, kajti: »Samo rože, cvetlice in solzice našega srca bomo odnesli s seboj na sveto pot. /.../ Ta duhovni šopek bo naša edina vstopnica za nebo, kjer angelski zbori pred večnim sodnikom znane melodije pojo« (Angel večernih trav, str. 68).

Tako se angeli, ki nas spremljajo in so »čisto vsakdanji«, zaokročijo v celoto, v odsev asiškega neba, odmev Frančiškovega življenja, predanost bratov in sester ter kličejo k notranji osvoboditvi. Lahko so hrana za dušo, razmislek za nov dan, pobuda za dobro delo, morda samo drobna misel, morebiti pa celo spodbuda pri postnem premišljevanju (Postni angel, str. 56):

»Nas pa
angel posta vabi,
da bi pozorno
na svoje srce –
od koder prihajajo
hudobne misli in želje –
pazili,
da bi se postili.
Vse maske, za katerimi
skrivamo svoj resnični
obraz,
odložili,
da bi molili.

Ne tako, da nas vidijo
ljudje,
ampak tako, da molitev
v duhu in resnici
doseže Božje srce –
da bi miloščino delili,
odprli srce
in na skrivnem pomagali
premagati bratu gorje.«

Kako podoben si Frančišku? Izpolni kviz in ugotovi

Lina in Eva Strajnar

1. Ko na gozdni stezi naletiš na polža, ki se prav počasi premika, ga:

- pustiš in greš mimo, saj ima svojo pot;
- ga pohodiš, ker je resnično nagnusen;
- ga primeš in daš na varno mesto, da ga morda kdo ne pohodi.

2. Za rojstni dan si prejel 15 evrov. Kako jih boš porabil?

- Kupil si bom nekaj, kar nujno rabim.
- Nekaj bo obdržal zase, nekaj bom porabil za uboge.
- Ves denar bom daroval za lačne otroke.

3. Ravno si začel jesti odlično malico, ko mimo tebe pride prijatelj. Kaj storiš?

- Umakneš se nekoliko stran, da te ne vidi, in poješ malico, saj boš drugače gotovo lačen, še posebej, ker greš nato na trening.
- Rečeš mu, da je to tvoja malica in naj si kupi svojo.
- Malico deliš s prijateljem.

4. Danes lije kot iz škafo, ti pa si hotel v šolo s kolesom.

- Jeziš še, kako je sploh mogoče, da je ves čas tako slabo vreme.
- Vzameš pelerino in se odpraviš na dež, dobra oprema bo pomagala.
- Zahvališ se Bogu, ker pošilja dež, da napoji zemljo, si zažvižgaš, se dobro oblečeš in s kolesom odideš v šolo.

5. Bolan si in imaš visoko vročino.

- Mirno prenašaš bolezen in upaš, da boš hitro ozdravel.
- Zahvališ se Bogu za vse bolečine in ga prosiš, da jih lahko celo doda, če je to po Božji volji.
- Tečnariš, jokaš in stokaš, bolezen je res grozna.

Od 5 do 10 točk

Pot pred tabo je še dolga. Frančišek ti daje dober zgled, a mu ne zmoreš slediti. Vseeno ga vsaj poskuša posnemati. Zaenkrat veliko bolj misliš nase kot na drugega. Ampak ne obupaj, vsak dan je priložnost za nov začetek. Frančišek te skupaj z Jezusom vabi, da se mu pridružiš na njegovi poti. Verjemi, ko boš stopil na pot s Frančiškom, boš odkril svojo pravo smer.

Od 11 do 15 točk

Dragi prijatelj, zelo dobro ti gre. Trudiš se in velikokrat misliš na drugega. Mnogokrat se ti uspe premagati in namesto slabe volje raje izbereš veselje. Tvoje srce je hvaležno. Še vedno pa manjka malo poguma, da bi Frančišku sledil čisto vsak dan in v vseh odločitvah. Nič hudega, še dolga pot je pred tabo. Kar pogumno korakaj in prosi Jezusa, da te vodi. Tako boš gotovo dosegel pravi cilj.

Od 16 do 20 točk

Odlično ti gre. Znaš se razdajati za druge, pomembno ti je, da pomagaš bližnjemu, kljub temu da ti včasih ni prijetno. Si zgled za vsakogar in pravi Božji učenc. Le nadaljuj. Jezus te kliče, da vsak dan korakaš z Njim. Še naprej posnemaj Frančiška in skupaj z njim vsak dan hvali Boga za vsa Njegova dela.

Rešitve:

	2.	3.	4.	5.
a=2	a=1	a=2	a=1	a=2
b=1	b=2	b=1	b=2	b=3
c=3	c=3	c=3	c=3	c=1

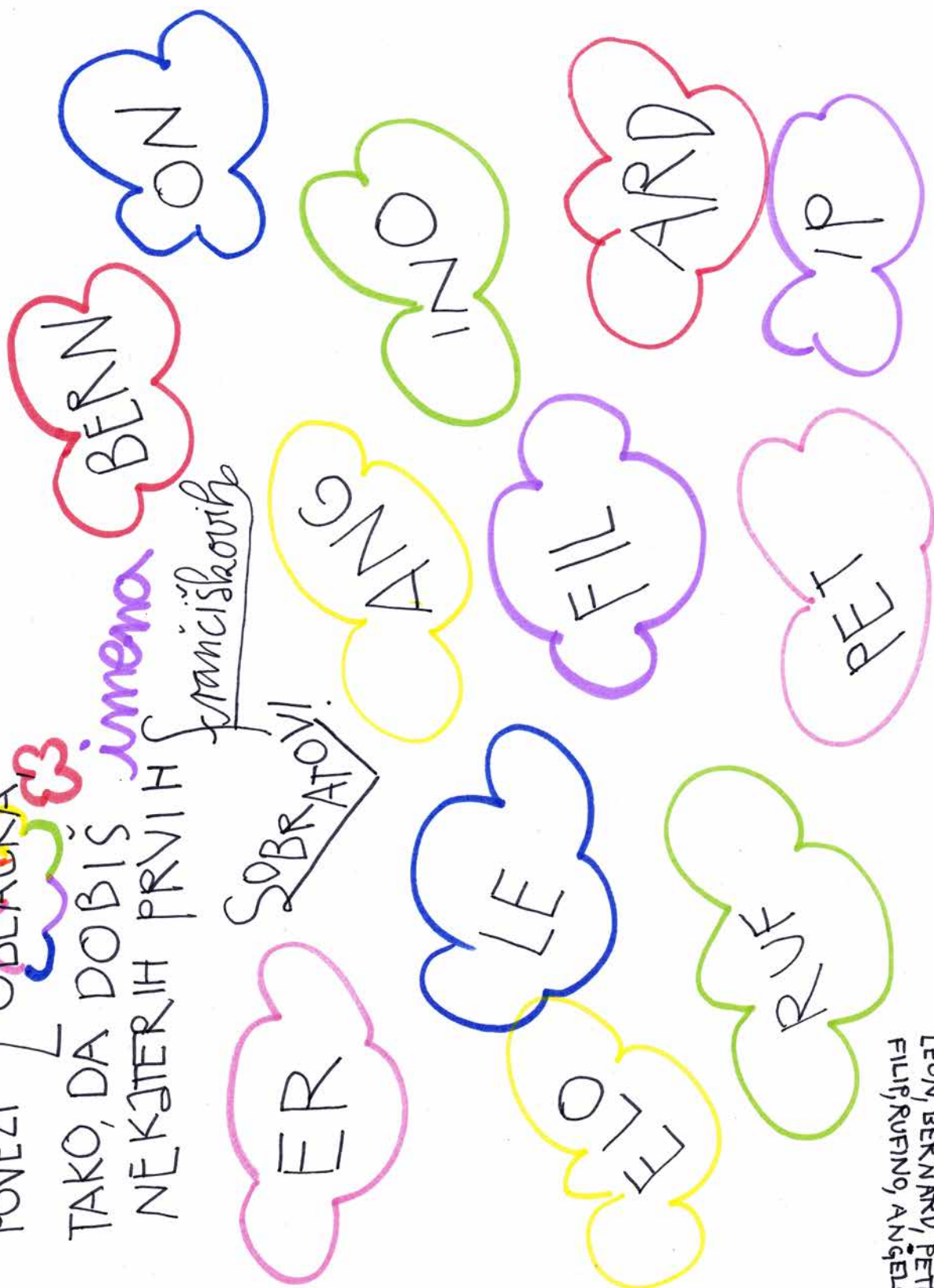

POVEŽI 2 OBLAČKA
TAKO, DA DOBIŠ
NEKATERIH PRVIH

imena

franciškovih

SOBRATOV!

LEON, BERNARD, PETER,
FILIP, RUFINO, ANGELO

Mednarodni znanstveni simpozij ob 500-letnici Carpaccieve oltarne slike in 700-letnici posvetitve cerkve sv. Frančiška

P. Igor Salmič

Od 2. do 4. decembra 2018 je v minoritskem samostanu v Piranu potekal mednarodni znanstveni simpozij ob 500-letnici oltarne slike *Marija na prestolu z Detetom in šestimi svetniki* Vittoreja Carpaccia in 700-letnici posvetitve cerkve sv. Frančiška. Ta dogodek je izrednega pomena za piranski samostan, saj je minoritsko cerkev sv. Frančiška Asiškega v Piranu od leta 1518 do 1940 krasila omenjena slika Carpaccia, enega največjih beneških slikarjev. Bratje so sliko pri uglednem slikarju naročili ob 200-letnici posvetitve cerkve. Zaradi vojne nevarnosti je bila oltarna slika leta 1940 odpeljana na varno v Italijo, kjer je še vedno, in sicer pri naših sobratih v minoritskem muzeju Antonianumu v Padovi. V spomin na to izredno umetniško delo smo skupaj z Občino Piran sklenili počastiti njeno 500-letnico.

Bratje minoriti in Občina Piran so se že leto dni pripravljali na mednarodni simpozij in so oktobra 2017 odprli t. i. Carpaccievo leto, v okviru katerega se je v Piranu odvilo nad dvajset odmevnih dogodkov. Odprtih je bilo veliko razstav, ob teh priložnostih so bili pripravljani tudi številni katalogi.

Omeniti velja otvoritev stalne razstave *Končno doma* 22. junija 2018, ko se je v nekdanjo cerkev sv. Katarine iz Pomorskega muzeja »Sergej Mašera« Piran in iz Pokrajinskega muzeja v Kopru po 64 letih dokončno vrnilo osemnajst restavriranih likovnih del. Le-ta so del stalne razstave, imenovane *Pinacotheca Minorum*, in so se pridružile nekaterim slikam, ki so od leta 1997 že razstavljene v samostanski pinakoteki; tri so ostale na ogled v stalni kulturnozgodovinski zbirki v palači Gabrielli, sedežu Pomorskega muzeja, in dve v stalni zbirki v palači Tacco v Pokrajinskem muzeju v Kopru. Slovesno smo obhajali tudi 700. obletnico posvetitve samostanske cerkve sv. Frančiška, in sicer 7. oktobra 2018. O njej je v prejšnji številki izčrпно poročal p. Danilo Holc.

Na simpoziju je sodelovalo petnajst strokovnjakov iz Slovenije, Italije in Hrvaške, ki so z različnih zornih kotov osvetlili širši umetnostno-zgodovinski kontekst, v katerem je nastala oltarna slika Vittoreja Carpaccia. Med nami je bil tudi eden največjih strokovnjakov renesančne umetnosti na svetu, Peter Humfrey iz Velike Britanije.

Po uvodnih pozdravih gvardijana samostana br. Roberta Horvata, provincialnega ministra slovenske minoritske province sv. Jožefa p. Igorja Salmiča, provincialnega ministra italijanske province sv. Antona Padovanskega p. Giovannijskega Voltana ter podžupana Občine Piran g. Bruna Fonda ter še nekaterih drugih so sledila predavanja.

Minorita p. Igor Salmič in p. Ljudevit Maračič sta predstavila zgodovinsko ozadje piranskega samostana: p. Igor je v ospredje postavil obdobje od ustanovitve leta 1301 do prve polovice 16. stoletja, p. Ljudevit pa je spregovoril o povezavi med minoritskim samostanom v Piranu in

družino Tartini, od koder je izšel sloviti violinist in skladatelj Giuseppe Tartini. V zgodovinskem delu simpozija so se razvrstili še nekateri drugi predavatelji: Kristjan Knez je spregovoril o vprašanju domovine slikarja Carpaccia in ovrigel domneve nekaterih, da naj bi umetnik domoval v Kopru. Mojca Kovač je predstavila videz piranske cerkve leta 1518, ko je bila napravljena Carpaccieva oltarna slika. O sami stranski kapeli, kamor je bila umeščena omenjena slika, sta spregovorila Samo Štefanac in Sonja Ana Hoyer. Štefanac je prikazal delavnico Pietra Lombarda, ki je bila zaslužna za kapelo, Hoyerjeva pa Giovannija Rigghettija ml., ki je to kapelo rekonstruiral konec 19. stoletja. Zelo poučna in originalna je bila predstavitev Daniele Tomšič o vrednotenju in pomenu slike v treh faktorjih: človek – prostor – čas. S tem je bilo poudarjeno, da bi slika pravo vrednost dobila šele v svojem izvornem okolju – to je v cerkvi sv. Frančiška v Piranu. Duška Žitko je v predstavitvi zajela vse slike, nekoč last piranskega samostana (pod že omenjenim naslovom *Pinacotheca Minorum*), ki pa so bile samostanu odtujene po drugi svetovni vojni; sedaj so skoraj vse prispele nazaj. Izredno zanimivo predavanje padovanskega minorita br. Alberta Fantona je osvetlilo zgodovinsko ozadje preselitve in romanja oltarne slike na varno v Italijo med drugo svetovno vojno vse do zadnje »postaje« v Padovi, kjer stoji še danes.

Ostalih šest strokovnjakov se je osredotočilo na umetnostni vidik Carpaccieve slike. Debora Tosato jo je umestila v kontekst beneškega renesančnega slikarstva in poudarila tako skupne točke kakor tudi razlike. Ferdinand Šerbelj se je lotil krajinskega ozadja oltarne slike, saj iz nje razberemo videz Pirana v 16. stoletju. Giovanna Baldassin Molli je izpostavila enega od svetnikov na sliki, in sicer milanskega škofa sv. Ambroža, katerega upodobitev v beneškem slikarstvu je bila za tisti čas bolj redkost. Zelo originalna je bila predstavitev Gianluca Poldija, ki je spregovoril o tehničnih posebnostih slike s pomočjo t. i. nedestruktivnih preiskav. Te so npr. pokazale, kako

je Carpaccio želel doseči posebne svetlobne učinke, ki so bili lastni beneškemu slikarstvu iz druge polovice 15. stoletja. Zadnji dve predavateljici pa sta spregovorili o restavriranju nekaterih drugih Carpaccievih del: Jadranka Baković o restavriranju Carpaccievega poliptiha sv. Martina V. iz zadrške katedrale, Barbka Gosar Hirci pa o konservatorsko-restavratorskih posegih na Carpaccievih slikah iz koprške stolnice.

Znana so nekatera prizadevanja, da bi se Carpaccieva slika vrnila na mesto, za katero je bila tudi mišljena, torej v cerkev sv. Frančiška v Piranu. Mednarodni simpozij, na katerem je sodelovalo veliko številu priznanih strokovnjakov, je v vseh poslušalcih utrdil spoznanje o tem, kako dragoceno delo je Carpaccieva slika. Vsi skupaj na čelu s Petrom Humfreyjem smo se strinjali, da je najprimernejše mesto za sliko v piranski cerkvi. Z velikim upanjem, da bo do tega trenutka kmalu prišlo, se je mednarodni simpozij tudi zaključil.

Pridigal je ribam ...

Marija Magdalena Novak

Duhovne vaje za ministrante in ministrantke Mariborske nadškofije so v Sv. Trojici v Halozah potekale v dveh terminih, in sicer od 22. do 24. 2. ter od 8. do 10. 3. Letos smo spoznavali življenje svetega Antona Padovanskega, velikega svetnika, ki se je rodil v Lizboni na Portugalskem. Že kot 15-letni fant se je odločil, da bo z vsem srcem sledil Jezusu; vstopil je v samostan, se pridno učil, zaključil šolanje in postal duhovnik. Ob krstu je dobil ime Ferdinand, ob vstopu v red manjših bratov pa je sprejel novo ime Anton. Želel je postati mučenec, a je bila Božja volja zanj drugačna. Pred očmi je imel le en cilj: »Želel postati svet je, ne bogat, visok.« Po Božji volji je prišel tudi do Frančiška, ki je živel v istem času, in danes sta oba velika svetnika.

Ogledali smo si zanimiv film in se naučili čudovito pesem o svetem Antonu. Z ministranti in ministrantkami, vseh nas je bilo kakih 65, smo razmišljali, kako sami živimo svetost v vsakdanjem življenju. Ugotavljali smo, da nam lahko pomaga naš krstni zavetnik, hkrati pa spoznavali, kako pomembno je, če delamo preproste, vsakdanje reči z veseljem – recimo, z navdušenjem pomivamo posodo ☺. O tem poje tudi himna sv. Antona, ki smo jo z otroki prepevali: »Posodo je pomival, čistil kuhinjo.« Tako ni manjkalo veselja, petja in igre.

V katehezah smo odkrivali razburkano življenje svetega Antona, njegovo iskanje Božje volje in velike čudeže, ki jih je Bog storil po njem, ker mu je Anton tako zelo zaupal. Ljudje so imeli Antona radi, se pa je zgodilo, da ga

ponekod vendarle niso hoteli poslušati. In tako se je odločil, da gre pridigat ribam. In neverjetno: ribe so se dvignile nad vodo in mu prisluhnile. Po tem dogodku se je veliko ljudi spreobrnilo. Ribice pa so razveseljevale tudi ministrante in ministrantke: pri delavnici so izdelali svoje ribice – magnetke. Sobotno popoldne je imelo športni značaj. Zahvaljujemo se OŠ Podlehnik, ki nam je v prvem terminu dala na razpolago telovadnico, 9. marca pa nam je toplo in sončno vreme ponujalo priložnost za sprehod po gozdu in nabiranje prvega spomladanskega cvetja. Zvečer smo se z Jezusom srečali pri sveti maši in v kvizu preverili svoje znanje o »tistem svetniku« – Antonu. In že je prišla nedelja: dan, ko je bilo treba pospraviti

in počistiti hišo. Duhovne vaje smo zaključili s pripravo na sveto mašo, pri kateri so se nam pridružili tudi starši. Ministranti in ministrantke so za spomin prejeli še prikupno knjižico Anton Padovanski, Frančiškov brat. Res smo se imeli lepo! Izreči je treba še posebno zahvalo gospodinjam, ki so skrbele za naše lačne želodčke.

Še vedno pa si pojem našo letošnjo himno, ki naj se zlije v prošnjo za vse nas: »Anton Padovanski, ti si Frančiškov brat, tvoje je življenje rodilo dober sad, prosi za nas Jezusa, da tudi mi nekoč v nebesih smejemo se, sveti kot ti!

Oblecimo si ponižnost: duhovne vaje FRAMA

Nejc Presečnik

veselje do življenja. To potrjujejo predvsem količina smeha ob družabnih igrah, zavzeto petje in pogovori, ki so se nadaljevali še pozno v noč.

V soboto popoldan nas je obiskala še s. Dorica Emeršič, ki nam je dobrodušno spregovorila o poti poklicanosti v OFS ter o zakonskem in materinskem življenju. Sobotni večer smo sklenili z adoracijo in sv. spovedjo. Sodeč po razpoloženju ob nedeljskem slovesu so se letošnje duhovne vaje dotaknile prav vseh in nas bodo spremljale še v prihodnje. Do takrat pa ... se vidimo prihodnje leto!

Nina Oven

V prvih dneh marca smo se Framashi iz celotne Slovenije zbrali v Podlehniku, kjer so potekale naše letošnje duhovne vaje z naslovom *Oblecimo si ponižnost*. Osrednjo temo ponižnosti nam je približeval p. Toni Brinjovc. Ob svetopisemskih odlomkih smo razmišljali o tem, kako živeti pravo ponižnost v vsakdanjem življenju. Kateheze tako najbolje povzame stavek: »V medsebojnih odnosih se vsi oblecite v ponižnost, ker Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost« (1 Pt 5, 5b); ki velja tudi kot res dobra postna spodbuda. Poleg duhovnosti smo med celotnim vikendom krepili medsebojno povezanost in

Hvaležna sem, da sem lahko spoznala, kako pomembna je ponižnost v naših življenjih. Ko sem ponižna, ostajam odprta in dajem prostor drugemu, da se ob meni počuti domače, ob tem pa jaz ostajam jaz. Ko sem ponižna, sem sposobna sprejeti, da me nekdo vodi in skrbi zame. Ampak da sem lahko jaz ponižna, se je naprej On tako ponižal, da nas z oltarja gleda navzgor in me kot Zaheja vabi, da ga povabim v svojo hišo. Sem sposobna ponižno sprejeti Njegov obisk?

Neža Tomažič

Letošnje duhovne vaje na temo ponižnost so mi v več pogledih odprle oči. Prejel sem predvsem konkretno dozo zdrave duhovnosti ter se otresel »površinskega« ter zastarelega dojetja Boga in sebe. Oblekel sem si pravo ponižnost in odvrnil lažno. Velike zasluge za to globoko doživetje imajo predvsem duhovni voditelji in tehnična ekipa Frančiškove mladine.

Blaž Vurzer

Duhovne vaje mi predstavljajo kraj, kjer se lahko moje telo umiri, kjer se lahko moja duša spočije in se »napase« Božje navzočnosti. Prek adoracije pred Najsvetejšim, osebnega dela v tišini in svete spovedi sem res lahko prišla v stik z Gospodom, ga začutila in mu izročala vso svojo skrb, saj on skrbi za nas (1 Peter 5, 7–8).

Tina Rihtar

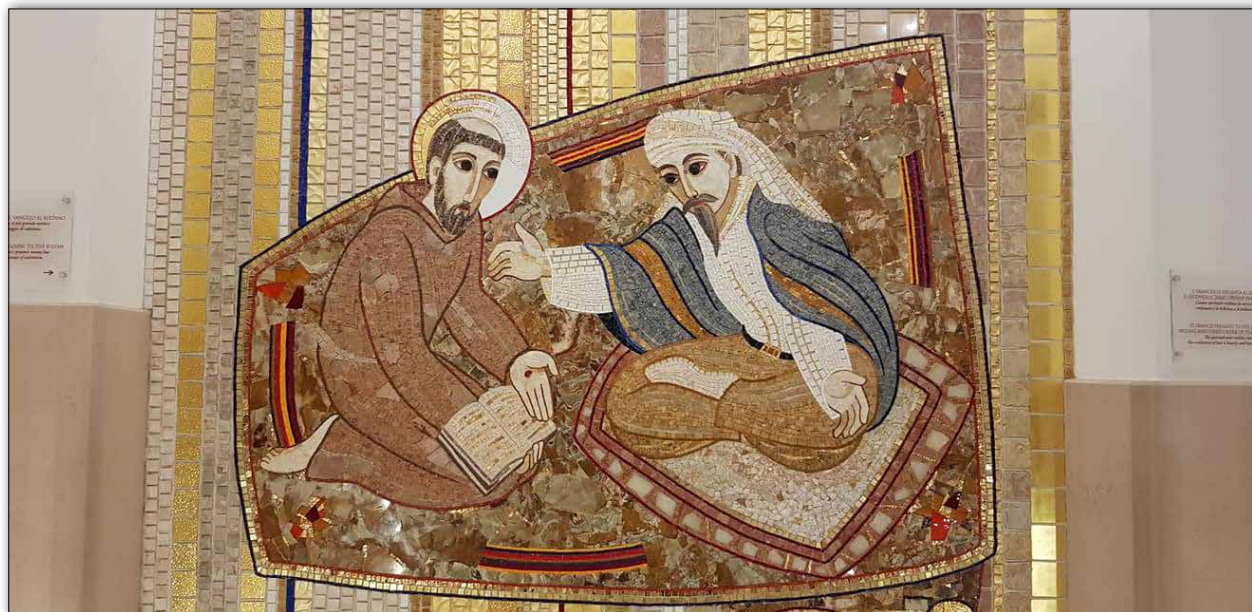
800-letnica srečanja med sv. Frančiškom in sultanom

Povzeto po slovenski oddaji Radia Vatikan

Danes (1. 3. 2019) se je v Egiptu začelo praznovanje ob 800-letnici srečanja med sv. Frančiškom Asiškim in sultanom Malekom-al-Kamilom. V mestu Damietta, kjer se je to zgodilo, se v teh dneh slovesnosti udeležuje tudi posebni papežev odposlanec, kardinal Leonardo Sandri, prefekt Kongregacije za vzhodne Cerkve. Ob tej priložnosti je papež Frančišek na kardinala Sandrija naslovil posebno pismo. V njem zaželi, da bi si vsi prizadevali za pospeševanje miru in dialoga.

Frančišek, mož miru

Asiškega ubožca sveti oče v pismu imenuje »mož miru«, saj je svoje brate spodbujal, naj pozdravljajo ljudi tako, kot je rekel Jezus: »Gospod naj ti da mir.« Papež piše, da je Frančišek s srcem razumel, da je vse stvari ustvaril en sam Stvarnik, edini, ki je dober, in da »imajo vsi ljudje v Njem skupnega Očeta«. »Z veselim in gorečim srcem je želel vsem ljudem prinašati novico o neizrekljivi ljubezni

vsemogočnega in usmiljenega Boga,« ki »hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice« (1Tm 2,3–4). Zato je kljub nevarnostim pozival brate, ki so čutili, da jih Bog kliče, naj gredo med Saracene in druge nekristjane.

Asiški ubožec pred sultanom

Sv. Frančišek se je s sobratom Illuminatom odpravil v Egipt leta 1219. V mestu Damietta na severu države se je srečal s sultanom. Na vprašanja voditelja Saracenov »je Božji služabnik Frančišek s pogumnim srcem odgovoril, da ni bil poslan od ljudi, ampak od najvišjega Boga, da bi njemu in njegovemu ljudstvu pokazal pot zveličanja ter oznanil evangelij resnice«. In »sultan, ki je videl občudovanja vredno gorečnost duha in krepost Božjega moža, ga je z veseljem poslušal« (sv. Bonaventura, *Legenda Maior* 7–8).

Bratski pozdrav vsem, kristjanom in muslimanom

Papež v pismu prosi kardinala Sandrija, naj ponese njegov bratski pozdrav vsem, kristjanom in muslimanom. Zaželi, da nihče ne bi podlegel skušnjavi nasilja, posebej »pod kakršnokoli versko pretvezo, ampak bi uresničevali načrte dialoga, sprave in sodelovanja, ki vodijo ljudi k bratskemu občestvu,« širijo mir in dobro v skladu z besedami preroka Izaija: »Narod ne bo več vzdignil meča proti narodu, ne bodo se več učili vojskovanja.« Sveti oče pismo sklene z blagoslovom vseh, ki se bodo udeležili tega pomenljivega srečanja, ter vseh, ki si prizadevajo za medverski dialog in mir.

800 let po Damietti srečanje v Abu Dhabiju

V začetku prejšnjega meseca se je sveti oče odpravil v Združene arabske emirate, le nekaj tednov pred

800-letnico srečanja med sv. Frančiškom in sultanom. V Abu Dhabiju je z velikim imamom Al Azharjem podpisal *Dokument o človeškem bratstvu za svetovni mir in skupno sobivanje*.

Med medversko konferenco v spominski zgradbi Founder's Memorial je papež dejal: »Hvaležen Gospodu sem ob 800-letnici srečanja med sv. Frančiškom Asiškim in sultanom Malekom-al-Kamilom sprejel priložnost, da sem prišel sem kot vernik, ki je žejen miru, kot brat, ki išče mir z brati. Želeti mir, pospeševati mir, biti orodja miru: za to smo tukaj.«

Sv. Frančišek ostaja prerokba za vse človeštvo

Frančišek Asiški tudi po 800 letih ostaja prerokba za vse človeštvo: sredi križarskih vojn se je odpravil neoborožen, le z evangelijem v roki, med sovražnike kristjanov tistega časa. Sveti oče je 5. februarja med mašo v športnem mestu Zayed v Abu Dhabiju razložil blagor krotkosti ter spomnil, da je sv. Frančišek bratom, ki so se odpravljali k Saracenom, dejal, »naj se ne prepirajo ali polemizirajo, ampak se iz ljubezni do Boga podredijo vsakemu človeškemu bitju in izpovejo, da so kristjani«.

Orožje kristjana: ponižna vera in konkretna ljubezen

Homilijo pa je papež sklenil z naslednjimi besedami: »V tistem času, ko so se mnogi odpravljali na pot oblečeni v težke oklepe, je sv. Frančišek spominjal, da je kristjan, ko gre na pot, oborožen le s svojo ponižno vero ter konkretno ljubeznijo. Krotkost je pomembna: če bomo na svetu živeli na Božji način, bomo postali prevodniki njegove navzočnosti; v nasprotnem primeru pa ne bomo obrodili sadov.«

Po Božjem načrtu, v znamenju sv. Frančiška Asiškega in sv. Maksimilijana Kolbeja

Maja Bitenc

Ko sem jeseni leta 2016 prejela izvod revije Med nami, me je presunilo: revija veje prav duh svetnikov, ki sta ob rojstvih četrtega in petega sina močno zaznamovala našo družino!

Zgodbi o spočetju in rojstvu teh dveh dečkov sta posebni in milosti polni. Čutim, da sta bila spočeta iz Božje besede, rojena pa v znamenju teh dveh velikih mož – na praznik sv. Frančiška Asiškega in sv. Maksimilijana Kolbeja.

Prvi trije otroci so prišli drug za drugim. Odprto sva jih sprejemala in se jih veselila kot Božjega daru. Po poročni dopustu s tretjim sinom se je začelo obdobje različnih stisk in preizkušenj. Večkrat sem se spraševala o svojem delu in poslanstvu, na dan obletnice poroke, ko je bil najmlajši sin star dobra tri leta, pa me je Gospod prek poročne Božje besede nagovoril, da je moje smiselno bogoslužje darovati svoje telo v čisto, sveto in njemu všečno daritev (Rim 12, 1–2). V tistem času se nam je kazala možnost za rešitev precej zagonetnega stanovanjskega vprašanja in prek nekega članka sem dobila zagotovilo, da Gospod poskrbi – pa ne vnaprej, ampak potem, ko otrok pride. Še vedno sem mislila, da bi bilo z novo nosečnostjo bolje počakati, ob vseh spodbudah pa sem bila vendarle pripravljena malenkost pripreti vrata novemu življenju in se izročiti na šesti dan ciklusa, ko so bile možnosti za spočetje glede na pretekle cikle tako rekoč zanemarljive. A glej – Gospod je mojo majhno pripravljenost vzel zares. Čudila sem se spočetju, ki se mi je zdelo nekako čudežno, in zrla novo življenje, ki je klilo v meni. Čudila sem se, kako sem se po začetnem vznemirjenju radostila in kako dete vse stvari postavlja na pravo mesto. Čudila sem se, kako so Gospodove misli visoko nad našimi in njegove poti nad našimi potmi. Otrokom so se ob oznanjenju od veselja iskriale oči in še isti dan so sklenili: če bo deček, bo Miha, če deklica, Mila – v naši družini se namreč vsa imena začenjajo s črko M. Meseci blagoslovljenega stanja so bili polni veselja, čeprav večkrat naporni. Ob treh nadobudnežih, nosečnosti, službah in gradnji je bilo to zelo intenzivno obdobje, a vse je potekalo brez večjih pretresov. Tudi gradnja hiše, o kateri se pogosto govori kot o nečem izredno stresnem, ni izčrpala in rušila, ampak naše odnose obogatila in gradila.

Molili smo za srečen porod, ki se je naznanjal več tednov, in se pogosto priporočali tudi svetnikom dneva. Tistega 4. oktobra zjutraj, ko sem imela občutek, da se morda

začenja zares, sem se izročila priprošnji godovnjaka sv. Frančiška. Njegovo molitev O, vzvišeni in veličastni Bog ob večerih molimo skupaj, med nosečnostjo pa sva z Markom o Frančišku in Klari gledala tudi film. Med porodom, ki se je zaradi nenadnega preobrata po razpoku plodovnega mehurja nenačrtovano odvil doma, sem bila kljub precejšnjemu vznemirjenju vseh okoli sebe mirna v zavesti, da ob prepuščanju Božjemu usmiljenju in ljubezni ne more biti drugače kakor prav. Ob dopolnjenem Mihovem prvem tednu se mi je utrnilo, da sem več kot pol nosečnosti, med porodom in po njem okoli vratu nosila Frančiškov križ. Zatekali so mi namreč prsti in potrebovala sem nekaj, da bi okoli vratu obesila svoj poročni prstan. V škatli z nakitom sem našla rjavo vrvico s tavom, za katero niti ne vem, kje in kdaj sem jo bila dobila. Dva meseca po rojstvu smo se preselili v novo hišo, Miha pa je bil 14. februarja, na valentinovo, krščen kot Miha Frančišek – v znamenje hvaležnosti za pomoč pri porodu in povezanosti s tem svetnikom. Ko je bil deček star približno leto in pol, jaz pa že vnovič noseča, smo v zahvalo poromali v Assisi.

Miha Frančišek je rasel in se krepil, ciklusa še vedno ni bilo in ponovno se je odpiralo vprašanje odprtosti za življenje. Čeprav mož ni dobil možnosti za dopust za varstvo in nego otroka, o katerem sva razmišljala, da bi sama lahko v roku dokončala doktorat, so se stvari ugodno uredile s pomočjo drugih bližnjih. Želela sem si, da bi nalogo končala do naslednjega spočetja, pa se je obrnilo nekoliko drugače. Poleti 2015 sva na duhovnih vajah v hrano prejela svetopisemske odlomke o Bogu kot

Ljubitelju življenja z njegovimi spodbudami, naj bova rodovitna, naj se množiva in napolniva zemlja (1 Mz 1, 28). Nagovarjale so naju svetopisemske ljubezenske zgodbe in izbrane Chagallove slike. Vse me je vabilo k darovanju, vse je kipelo od poletja in strasti. V meni se je bil duhovni boj: zanašati se na svojo previdnost ali vendarle malo bolj na Božjo? V eni od noči je bil klic življenja dovolj močan. Od takrat naprej sva se, ko sva oba po tem hrepnela, ljubila. In zaupala, da Bog bolje od naju ve, ali in kdaj bo čas za novo dete. Bilo je skrivnostno, intimno, lepo. Na Miklavževo jutro, še pred prvo menstruacijo po četrtem porodu, sem naredila test nosečnosti. Z možem sva bila ob novici prevzeta, tudi v družini je novo življenje prebujalo nežnost, veselje in povezanost. Konec decembra sem oddala prvo verzijo doktorata, na prvi poletni dan naslednjega leta pa uspešno zagovarjala disertacijo.

Med nosečnostjo je bil za petorojenca favorit med imeni Maver. V letih letovanja v Izoli se nama je zavetnik župnije prikupil, obstajala pa je tudi možnost, da bomo v Izoli ponovno v času predvidenega datuma poroda. Na morskimi počitnicah v začetku tistega poletja smo poromali v Poreč, kjer je svetnik Maver deloval kot škof in kjer so njegovi posmrtni ostanke. A s tokratno izbiro nisva bila povsem pomirjena, zato smo otroka večinoma imenovali kar dojenček. Motilo naju je na primer, da je v dolenskem okolišju Maver precej razširjen priimek, negativne so bile asociacije na muslimanske Mavre, ki so nekoč pustošili po Evropi, in pomen »črn«, poleg tega pa ime ni bilo najbolj všeč otrokom. Tudi v tem obdobju pričakovanja sem brala o svetnikih, ki so praznovali okoli predvidenega datuma poroda, a dlje kot do 9. avgusta, ko je bil rok, se na koledarju nisem ozirala. Prepričana sem namreč bila, da se bo deček do takrat rodil. Pa se ni. Bili smo v Izoli in bila je edinstvena izkušnja: tri družine, dvanajst otrok, dva tedna v pričakovanju deteta. 12. avgusta, ko so bili

ostali na kolesarskem izletu, sem pregledovala koledar svetnikov in prišla do 14. avgusta s sv. Maksimilijanom Kolbejem. Hm, saj to je pa tudi lepo ime, sem pomislila. Navdih je v obliki sms-a kmalu romal k možu Marku: »Kaj pa, če se dete rodi v nedeljo, na praznik sv. Maksimilijana Kolbeja – bi mu dali ime Maksimilijan?« Mož in otroci so se strinjali. Tretjerojenec je predlagal, da bi ga tako imenovali kar v vsakem primeru, četudi se ne bi rodil v nedeljo, prvorojenec pa je dodal, da mu je svetnik Maksimilijan všeč. Spomnili smo se, kako nam je na romanju v Assisi prijateljica ob svetnikovi sliki v cerkvi v San Marinu pripovedovala o darovanju življenja za družinskega očeta. Pomislili smo tudi, kako smo nedavno ob zelo hitrem pregledu posnetka obiska papeža Frančiška na Poljskem ujeli prav njegovo molitev v celici, kjer je mučenec s sojetniki preživel svoje zadnje zemeljske dneve. Čutila sem, da je nova možnost imena dodala nov smisel dolgemu in na trenutke napornemu čakanju rojstva. V nedeljo sem Bogu med mašo šepetala, da naj, če želi Maksimilijana, stori, da se otrok rodi tisti dan. In – potem ko sem še ob sončnem zahodu plavala v morju; na zadnji večer izolskih počitnic; na predvečer Marijinega praznika, ko so v Strunjanu z lučkami romali k belemu križu in začeli celonočno bdenje ob Mariji; na dan, ko je bil 75 let pred tem za nebesa rojen sv. Maksimilijan Kolbe, ki je Brezmadežno tako goreče častil – se je Maksimilijan dvanajst minut do enajstih zvečer rodil. 14. oktobra, na predvečer goda sv. Terezije Velike, je bil v znak hvaležnosti za priprošnjo sv. Mavra krščen kot Maksimilijan Maver.

Čudovite reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto – naj bo slavljen vekomaj! Sv. Frančišek Asiški in sv. Maksimilijan Kolbe, hvala vama in prosita za nas tudi v prihodnje!

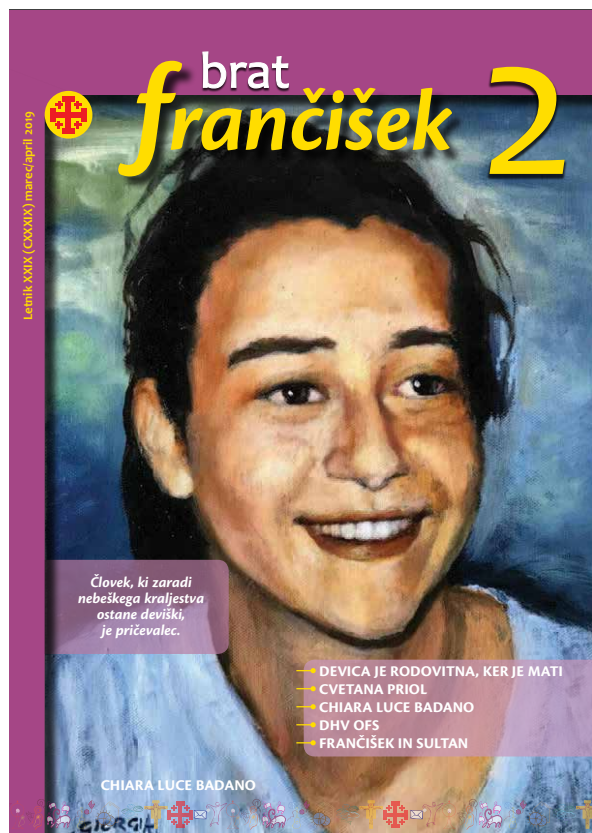
Dragi bralci revije Med nami!

Gotovo veste, da sta v slovenskem prostoru še vsaj dve reviji, ki ju navdihuje sveti Frančišek. To sta Frančiškov prijatelj in Brat Frančišek. Uredniki smo se dogovorili, da bomo izrazili povezanost med revijami in opozorili na vsebino drugih dveh. Danes že prinašamo prvi kratek zapis. Veselemo se medsebojnega povezovanja in sodelovanja. Sveti Frančišek, prosí za nas!

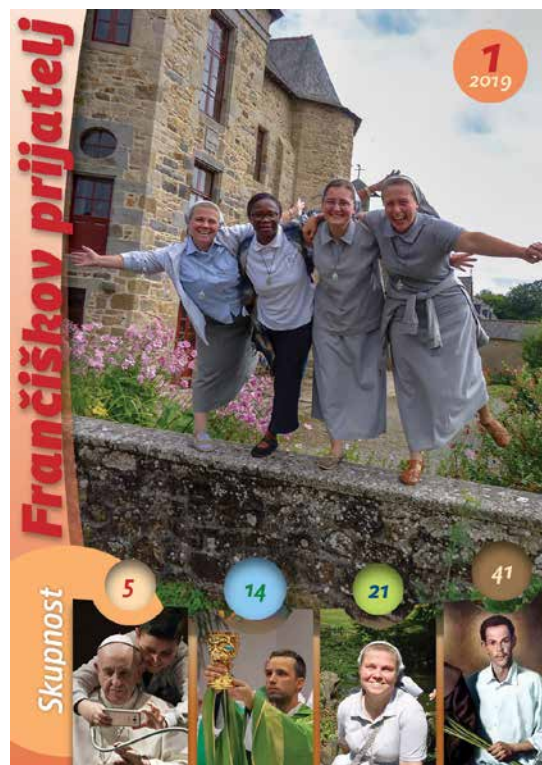
Tokratna številka revije Brat Frančišek nam bo približala svetniško devišstvo, način življenja, ki sicer »ustavi pomlad« v človeškem telesu, pa vendar omogoča materinstvo in rast. O devištvu sta pisali s. Ivanka Tadina, ŠSSFJK, in s. Metka Kos, FMM.

Kateheza OFS nam predstavlja Mariborčanko Cvetano Priol, Malo cvetko slovenske svetosti. Srečali pa se bomo tudi z bl. Chiaro Luce Badano, najstniško svetnico.

V intervjuju smo se pogovarjali z Marjetko Birk, OFS, ki jo vsi poznamo, pa vendar lahko najdemo kaj, česar še ne vemo o njej.

Ni pa za spregledati niti zanimivega zgodovinskega pregleda Frančiškovega srečanja s sultanom, ki ga je prevedla Valentina Ščuka, OFS.

Tema prve številke revije Frančiškov prijatelj v letu 2019 (revijo izdajajo bratje kapucini), nosi naslov Skupnost. V čem se skupnost razlikuje od drugih socioloških pojmov, ki za seboj skrivajo neke skupine ljudi, kaj jo določa, zakaj je nujno potrebna, kakšna je krščanska skupnost in kako sta nanjo gledala sv. Klara in br. Frančišek, je le nekaj vidikov, ki jih poskuša revija razkriti. Hkrati pa prinaša intervju z Joštom Mezgom, kratko pričevanje s. Sabine Glowatz, predstavitev novega blaženega (tj. Luis Obdulio Arroyo Navarro) ter filma (Zelena knjiga) in knjige (Gangster ali duhovnik).

Vabljeni, da jo vzamete v roko.

POLETNI TABORI za otroke in mladino v Halozah

To je čas novih pustolovščin in izzivov, ko bomo kakšno ušpičili; se igrali, peli, molili, skleпали nova prijateljstva, obhajali sveto mašo, ustvarjali, se veselili in počeli še veliko zanimivih stvari.

	OKVIRNA STAROSTNA SKUPINA	KDAJ?
PUSTOLOVSKI TABOR	od 7. do 9. raz. in srednješolci	24. –27. junij 2019
TABOR 1. triade	od 1. do 3. raz.	29. junij–2. julij 2019
TABOR 2. triade	od 4. do 6. raz.	4. –7. julij 2019

Predvideni dar za tabor je 30 eur. Če kdo ne zmore, naj daruje po svojih zmožnostih. Več informacij in slik najdete na Facebook strani: Tabori Sv. Trojica v Halozah

Kraj dogajanja:

Minoritski samostan Sv. Trojica v Halozah
Gorca 6, 2286 Podlehnik

INFORMACIJE in PRIJAVE:

Metka Rihtar, tel.: 041 757 604,
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720,
e-naslov: trojica.tabori@gmail.com

ODMIK ZA ŠTUDENTE

od 27. do 29. septembra 2019

Pred začetkom novega študijskega leta vabimo študente na odmik med haloške griče.

Duhovna priprava se bo odvijala v domu duhovnih vaj minoritskega samostana Sveta Trojica v Halozah, po Haloški planinski poti, v Marijinem romarskem svetišču na Ptujski Gori ...

INFORMACIJE in PRIJAVE:

p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720,
e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si
p. Toni Brinjovc, tel.: 040 497 320,
e-naslov: toni.brinjovc@gmail.com

Predvideni dar: 25 eur

ROMANJE V ASSISI

od 14. do 19. julija 2019

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškimi zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelj: p. Damjan Tikvič

Predvidena cena:

- odrasli – 160 eur
- otroci od 9 do 15 let – 120 eur
- otroci od 3 do 9 let – 90 eur
- otroci do 3. leta – brezplačno

Prijave sprejema

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-naslov: danilo.holc@rkc.si

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

DAR DIALOGA

25. junij 2019

Videm pri Ptuj

**Tabor Pokrajinskega
bratstva Frančiškovega
svetnega reda
mariborske nadškofije**

Vsebina bo povezana z 800-letnico Frančiškovega obiska pri sultanu.

Pričevala bosta gosta – ga. Sara Bevc Jonan, iraška kristjanka in begunka v Sloveniji ter minorit p. Martin Kmetec, misijonar v Turčiji. Začetek ob 9. uri.

Vabljeni ste vsi, ki vas zanima sv. Frančišek.

Pridite, zanimivo, koristno in lepo bo!

O, KAKO SREČNI IN BLAGOSLOVLJENI SO ...

18. maj 2019

Škofja Loka

Skupni festival FO, FRAMA in OFS

Začetek ob 9. uri,
ob 10.00 sveta maša,
nato predavanje.
Po kosilu bodo
delavnice,
obisk v domu
starostnikov,
delo na vrtu,
adoracija v cerkvi ...

Vabljeni!

Nekdo

Nekdo je žaljen,
nekdo je sam,
nekdo trpi,
nekdo želi, pa ne more,
nekdo se bori, pa izgublja.

To uro,
to minuto,
ta hip si potreben,
da vztrajaš
na fronti ljubezni,
pokončen, močan,
ker Nekdo razdan je za tebe.

Nataša Ahčin

„Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.“ (Jn 15,12)

Pustimo se objeti križanemu in vstalemu Kristusu, naj nas ganeta in prevzameta njegovo odpuščanje in mir, da bomo zmogli ljubiti drug drugega.

Molimo drug za drugega kot sestre in bratje v Kristusu,
da bi mogli odpreti srce velikonočni milosti!

Voščimo vam blagoslovljeno veliko noč.

Uredniški odbor

*Tvoja beseda je svetilka mojim
nogam, luč na moji stezi.*

Ps 119,105

